

STEZICE

šolsko glasilo

OŠ Črna na Koroškem

2017/2018

MOJA TORBA

Vsak dan jo nosim v šolo
in to ni šala.

Učbeniki, zvezki in pisala
zaradi vas njena teža nikoli ni mala.

Včasih se mi zdi, da je
težka kot skala.

Ko v šoli jo odprem,
iz nje z veseljem potrebščine vzamem.

Vem, da skriva mnogo učenosti,
zato se iz nje čisto vsak dan
naučim veliko skrivnosti.

Asja Tomše, 4.b

Miha Oserban, 6.a

Marsel Tevč, 6.a

MOJA POSTELJA

Moja postelja je mehka kot oblak,
ampak zjutraj je razmetana
kot da bi po njej celo noč vozil vlak.

Zraven mene zajček dolgoušček leži,
ki vse noči glasno smrči.

Ko pa se zjutraj prebudim,
se včasih tudi na tleh zbudim.

Eva Veršnik, 4.b

MIROSLAV KOŠUTA IN UČRNCI 4.B

MORDA TUDI ŽABICE

Morda tudi tarantelice imajo sestrice,
z njimi odkrivajo pajčevinice in rimice.

Morda tudi ribe
z ribicami klepetajo,
in se fajn imajo.

Morda tudi levčki
imajo stričke in sestrične,
da jih varujejo, se igrajo in klepetajo,
skupaj grejo na pohod in včasih še v gozd.

Morda tudi mucki
z mucami in muc
tečejo v zemeljska zabavišča
in na lovišča mišk
in mačjih novic.

Morda tudi lisičke
spoznavajo gozdove
s strički, ki zanje
vselej staknejo
skrite kokošnjake
in kakšno kokoš
izmaknejo.

Morda tudi ježki
preživljajo dan z dedki.
Lovijo hruške,
potem pa so buške.

Morda tudi volkci
se družijo z lovci.
skupaj lovijo ptice
in vice.

Morda tudi kužki
z dedki in strički
raziskujejo svet.
A včasih tudi veliko let.
In skupaj se varujejo,
se nikoli ne razburijo.

3.a: Včasih skregani, a vseeno najboljši prijatelji.

MOJE POTOVANJE

Pozdrav! Moje ime je Emma Granger. Stara sem 35 let in domujem v Ljubljani. Še pred enim letom sem bila zaposlena pri enem izmed največjih podjetij na svetu. Delala sem vse dni in sicer le z uradnimi dokumenti, zato je vse postalo preveč. Vsak dan se mi je zdel bolj stresen kot drug in služba, ki sem jo včasih imela dokaj rada, je postala zame živ pekel.

Po dolgih budnih nočeh sem se le odločila, da dam odpoved in se odpravim po svetu. Res bi s tem zapravila vse svoje prihodke, a od nekaj sem si želela potovati in moji možgani so kar klicali po počitku. Tako sem se v ponedeljek zjutraj odpravila k svojemu šefu. Takoj, ko sem stopila v njegovo veliko pisarno, mi je v nosnice butnil vonj po kolonjski. Naš šef je bil zelo ponosen in to se mu je vedno kazalo na obrazu. Oblečen je bil v najdražja oblačila in včasih sem dobila občutek, da se je parfumiral več kot katerakoli od mojih prijateljic.

Pogovor z njim ni bil prijeten. Povedala sem, da želim dati odpoved in zanimalo ga je zakaj. Nisem želela povedati pravega razloga zakaj grem, saj je vedno govoril, da kdor se izgovarja na to, da je utrujen, le išče razloge za lenarjenje. V moji glavi je nastala prava vojna, a na koncu sem se le odločila, da mu povem resnico. Šef nad tem sploh ni bil navdušen in celotna situacija je bila tako nerodna, da bi se najraje vdrla v zemljo. A storiti na koncu ni mogel ničesar, zato sem le podpisala par papirjev, ter hitro odšla iz njegove pisarne.

Moja domovina je bila Slovenija. Želela sem si ogledati celoten svet. Vso Evropo, Anglijo in želela sem si potovati še v Ameriko. Moji prihodki vsega tega seveda niso omogočali, a nisem si želela povzročiti še več stresa. Odločila sem se, da se bom le usedla v avto in se popeljala po celotnem kontinentu. Želela sem narediti nekaj čisto spontanega, saj se nisem dokončno sprostila že deset let. Še isti dan sem spakirala kovčke z oblačili ter nakupila vodo in nekaj hrane. Na potovanju me je spremljal moj pes Benji. Skočila sva v avto in pričela svojo avanturo.

Najprej sem si želela ogledati Grčijo. Države jugovzhodne Evrope me niso toliko zamikale, a v Grčijo sem se še vseeno odpravila. Vožnja je bila naporna in dolga. Prevoziti sem morala kar Hrvaško, Bosno, Črno Goro in Albanijo. Spala sem kar v avtu in ko sva končno prišla do prve destinacije me je že krepko bolet vrat. Izstopila sva v mestu Atene. Benji je bil poln energije, jaz pa še zelo zaspana. Vse to je takoj izginilo, ko sem zagledala mesto pred mano. Toliko različnih ljudi in zgradb, da kar nisem mogla verjeti, da sem pravzaprav tukaj.

Odšla sem se prijaviti na ogled mesta. Vstopila sem v majhno trgovinico s spominki v kateri naj bi bili ogledi na voljo najceneje. Vedela sem, da se bom morala pogovarjati v angleščini kar zame ni bil problem, saj sem se jo morala učiti tudi na študiju. Pristopila sem do pulta in se s prodajalcem dogovorila za uro ogleda. Povedal mi je, da prvi avtobus odide že čez eno uro in da lahko psa, hvala bogu, vzamem s sabo. Vedela sem, da si mogoče zaradi Benjia ne bom mogla ogledati vsega, a želela sem, da je moj kosmati prijateljček z mano.

Ogled je potekal gladko. Nobenih dodatnih postojank ali kakršnihkoli težav. Poslušala sem voditeljico in čas je mini kot bi mignil. Za tem sva se z Benjiem odločila, da imava Grčije dovolj in sva se odpravila v Francijo. Zaradi poti sva si lahko seveda ogledala mnogo krajev. Bolgarijo, Srbijo, Romunijo, Madžarsko, Avstrijo. A to so bile le vmesne postojanke.

To potovanje nama je vzelo veliko časa. Ogledala sva si vsako državo skozi katero sva se peljala, a večji poudarek je bil do sedaj na Grčiji.

Ko sva prispela v Francijo sem bil zelo navdušena. Najprej sva se odpravila v Pariz. Hotela sem preizkusiti njihovo kuho. Sicer sem vedela, da me bo obrok v neki imenitni restavraciji po vsej verjetnosti stal preveč. Šla sva v restavracijo s petimi zvezdicami. Komaj sem našla kakšno v kateri dovolijo pse. Okušala sem hrano od najboljših kuharjev sveta in ne bi mogla biti bolj srečna. K nama je prišel natak, ki je govoril o različnih vrstah vina, jaz pa sem vso svojo pozornost posvečala kuharju v ozadju, ki se je smejal gostu, ki je padel in je zato še sam prekucnil vrč na svoji desni, ki je bil polen rib. Ob tem se je tako prestrašil, da je padel na tla. Skoraj sem planila v krohot.

Ko sem se najedla, sva z Benjiem odšla na ogled po Parizu. Tam sva preživela tri dni, nato pa sva se odpeljala dalje v Španijo in na Portugalsko. Čudovito je bilo opazovati lepa polja na katerih so se pasle ovce in morja, čistejša kot sveže oprano perilo. V Španiji sva odšla na ranč, kjer so gojili bike. Posestvo je bilo veliko in poskočila sem od navdušenja, ko sem videla konja, ki je veselo poskakoval v ogradi. Lastnik je to opazil in

me je vprašal, če ga želim jahati. Seveda sem rekla da. Vse je bilo zame tako novo in že leta se nisem smejala tako od srca kot takrat, ko sem sedela na tem konju.

Želela sem obiskati še severno Evropo in Veliko Britanijo, zmanjkovalo pa mi je denarja, zato sem morala izbrati kam bi se raje podala. Na koncu sem se odločila za Britanijo in z Benjijem sva se prvič peljala v *chanel* tunelu. Britanija je bila izjemna. Tam sem ostala dva tedna. Nekega dne sem sprehajala Benjija po ulicah Londona in vame se je zaletel majhen otročiček, ki se je cmeril. Za njim je pritekel starejši moški. Pobral ga je in mu ostro rekel: 'Ben, nehaj tekati okoli, saj te moram potem loviti. Bo še kdo mislil, da te preganjam, ko se tako podim za tabo.'

Opravičil se mi je in že je hotel oditi, ko se je ustavil in obrnil. Vprašal me je, če sem Emma Granger. Prikimala sem in nisem razumela od kod me pozna. Rekel je, da vodi veliko podjetje, ki se bojuje za čisto okolje in da je dober prijatelj mojega bivšega šefa. Menda mu je povedal, da sem dala odpoved in želel je, da pridem delati k njemu. Plačali bi mi stanovanje in lahko bi začela kadarkoli želim.

Nisem razumela zakaj se je odločil, da bi rad zaposlil mene, a bila sem izjemno vznemirjena. Službo sem seveda sprejela, saj sem bila brezposelna že okoli 3 mesece. Nisem mogla verjeti, da bo lahko delala nekaj dobrega za okolje hkrati pa bom zato plačana. Vse o čemer sem kadarkoli sanjala se mi je uresničilo. Tako sem od takrat naprej živela v Londonu in moje življenje se je ekstremno izboljšalo.

Sedaj sem tu, eno leto pozneje. Z dobro službo, dobrim stanovanjem in enostavno, vsaj zame, čudovitim življenjem. Ves ta čas pa mi je ob strani stal moj preljubi Benji.

Manca Čepin, 7.a

Peka diabetičnih piškotov

PROSTOVOLJSTVO

V tem članku, vam bom predstavila nekaj o prostovoljstvu na naši šoli.

Kaj prostovoljstvo sploh je? To je delo, katero opravljaš v korist drugim ali pa zato, ker te veseli takšno delo. Lahko se le družiš z nekom pa se to šteje kot prostovoljstvo. Na primer ko se družiš z starejšo gospo, ki je sama doma in nima koga, ki se bi lahko z njim pogovarjala.

Kako pa to poteka na naši šoli. Sem učenka osmega razreda in prostovoljno obiskujem vrtec Kralja Matjaža. Prve pobude je dala naša svetovalna delavka Neža Kos. Bil je ponedeljek, ko je prišla v razred in nam povedala nekaj o prostovoljstvu, nato pa nas vprašala če bi bil kod pripravljen nekajkrat na teden obiskat vrtec, ker bi potrebovali koga, ki se bi igral in pomagal otrokom. Luna, jaz, in Lara smo bile za to. Imeli smo nekaj sestankov, zmenile smo se kdaj bo kdo hodil v vrtec. Vsak teden obiščemo vrtec dvakrat, vsi otroci nas že poznajo. Zanimivo se je igrati z njimi in obupati spomine, ko smo še me bile tako majhne. Vsi otroci so veseli, da jih obiščemo saj potrebujejo nekaj družbe. Vzgojiteljice pravijo da kar »znorijo« ko pridemo mi. Ko je lepo vreme smo zunaj se igramo, ali pa gremo na kak sprehod. Včasih celo pomagamo otrokom spat ali pa jih previjamo. Otroci se nas nikoli ne naveličajo. Sedaj se bomo priključile še CUDV. Tudi tam se bomo lahko družile z različnim ljudem. Večkrat pa nas učiteljica porabi za kakšno druge delo v povezavi z vrtcem na primer, da sodelujemo na kakšni predstavi. Prostovoljstvo je zelo koristno, saj pridobivaš različne izkušnje, katerih do sedaj nisi mogel in lahko spoznaš različne stvari pri tem poklicu. Velikokrat izvemo ali vidimo stvari, ki jih nismo vedele. Pri tem delu nam je všeč vse še posebej pa delo z otroki. Upamo, da bo to še naslednje leto na različnih področjih, ter upamo da se nam pridruži še kdo.

Liza Vesničar, 8. a

Peka piškotov v okviru prazničnega decembra

OBČNI ZBOR INVALIDOV

Na občnem zboru invalidov sta dve učenki prebrali svoji avtorski pesmi o invalidih.

MOJA PIKA

Sem Samo in to je moja Pika.
Moja zvesta prijateljica,
ki mi pomaga od jutra do noči.

Pomaga mi vsak dan,
zato jo rad imam.
Ob meni je, ko grem čez cesto
in s prijatelji na kavo v mesto.

Bilo je tako,
imel sem se lepo.
Skočil v vodo sem,
a nisem preveril globine,
še danes imam na to grenke spomine.
Sedaj namesto nog uporabljam voziček,
me na poti domov zmoti vsaka grbina, vsak grmiček.

Ne mine dan,
da ne bi videl te globine.
Tako je tu moja Pika,
ki me razvedri
in svet se kljub oviram lepši zdi.

Taja Oderlap, 6.a

INVALIDI

Lahko si zlomimo nogo ali roko.
Ampak ne bomo taki kot tisti na vozičkih,
železnih ceveh in žebličkih.

Čprav se to lahko zgodi tudi nam,
invalidi ne obupajo vsak dan.
Nekateri prepotujejo tudi cel svet,
tako zelo jim je lep.

Tisti, ki se norčuje iz njih,
mu kar naenkrat zastane dih.
Ko vidi v novicah na vozičku postavo,
ki igra odbojko in meče kopje v daljavo.

In ko se usede v tvoj avto invalid,
mu le omagaj v in iz avta prit.
Saj nič drugačen ni od tebe,
le da je na vozičku in se lepše vede.

Manca Lesjak, 6.a

NA SVETOVNI DAN POEZIJE SMO BILI SKUPAJ Z LITERATI MEŽIŠKE DOLINE

Naši učenci, ki imajo radi poezijo ter radi berejo in pišejo pesmi, so skupaj z literati Mežiške doline sooblikovali kulturno prireditev. Našemu branju so se pridružili tudi uporabniki Centra za usposabljanje, delo in varstvo Črna, eden od njih se je opogumil in prebral pesem. Tako literati kot naši mlajši člani so bili navdušeni nad sodelovanjem. Po predstavitvi naših pesmi, smo le-te s skupnimi močmi tako mlajših kot starejših literatov, izobesili v centru naše Črne, da so bile na ogled tudi drugim.

Bere Mija Rednak, 5.a

Taja Oderlap, 6.a

Neja Obretan, 5.a

Poezija naših literatov.

STROKOVNA EKSKURZIJA V SALZBURG

Dne 26. 5. 2018 smo se z učenci 7., 8., in 9. razreda izbirnega predmeta nemščine podali na strokovno ekskurzijo v nemško govorečo mesto- Salzburg. Naša pot se je pričela zgodaj zjutraj, ko smo se vkrcali na avtobus, posedli in z rogljički v ustih začeli ugotavljati, če kdo manjka. Na srečo smo bili vsi.

Pričela se je skoraj pet urna vožnja, ki smo jo preživali z glasbo, klepetom in vmesnimi postanki, kjer smo se lahko tudi na malicali. Kar naenkrat pa smo prispeli v mesto Hallein, kjer smo si ogledali najstarejši rudnik soli na svetu. Preden smo lahko vstopili so nas oblekli v posebno opravo z belo haljo, rjavimi, širokimi hlačami brez gumbov, zadrge- to je bilo smeja. V rov smo se udobno pripeljali z rudarskim vozičkom in pričelo se je potovanje v preteklost. Vodil nas je izkušen rudar in nam pripovedoval o rudniku soli. K našim potovanjem pa je spadala tudi vožnja s splavom po podzemeljskem jezeru in seveda kar je bilo najbolj zanimivo spust po dveh drčah. Po okoli eni uri in pol smo zagledali splet svetlobo sonca. Imeli smo še čas, da smo si ogledali še keltsko vas in njihov način življenja.

Po tem pa nas je pot vodila v mesto Salzburg. Rojstno mesto Wolfgang Amadeus Mozarta zato smo si najprej šli pogledati njegov spomenik in rojstno hišo nato pa so sledile še druge znamenitosti. No, sedaj pa smo že lačni. Napočil je čas za kosilo in »shopping time«. Ob petih popoldan smo rekli Salzburgu »adijo« in pot pod noge domov.

Ekskurzija je bila zelo poučna, saj so učenci lahko kot prvo pokazali svoje znanje nemškega jezika, izvedeli pa so tudi veliko informacij o preteklosti, o naravno in družbenih značilnosti Avstrije. Kar pa je najbolj pomembno, da smo se imeli lepo.

Ana Kamnik

Jerneja Pranjic, 6.a

PLANINSKA SKUPINA OŠ ČRNA

PLANINCI NA ENEM IZMED ŠTEVILNIH SKUPINSKIH POHODOV NA URŠLJI GORI.
(na sliki niso vsi učenci iz planinske skupine)

Učenci OPB-ja so skozi celo šolsko leto opravljali različne ustvarjalne in športne naloge. S pridnim in trdim delom so si prislužili zmago na Lidlovem natečaju Igrivo učenje za zdravo življenje. Za nagrado so dobili lutkovno predstavo Zdravka Lidla.

PRAZNIČNO DRUŽENJE Z UPORABNIKI CENTRA ZA USPOSABLJANJE, DELO IN VARSTVO ČRNA NA KOROŠKEM

Učenci 4.a razreda

ŠIRIMO OBZORJE IN NAVEZUJEMO STIKE ČEZ MEJO

Šole Unesco središča Slovenj Gradec smo se v petek, 1. 12. 2017, odpravile na strokovno ekskurzijo v Trst. Obiskali smo podružnici Večstopenjske šole »Vladimir Bartol« v Trstu: Srednjo šolo prve stopnje »Sv. Ciril in Metod« in osnovno šolo »Fran Milčinski« na Katinari. Gre za večstopenjsko šolo s slovenskim učnim jezikom, v okviru katere delujejo vrtci, osnovna šola (od 1. do 5. razreda) in srednja šola prve stopnje (od 6. do 8. razreda).

Ko smo prispeli v Trst, smo si najprej ogledali srednjo šolo prve stopnje na Katinari. Povabili so nas k pouku, kjer smo spoznali otroke, ki so bili zelo vešč v znanju jezikov. Otroci prihajajo iz družin različnih narodnosti in so bili sproščeni, olikani ter prijazni. Ogledali smo si njihovo šolo in bili postreženi s pico in 'fokačo' ter cimetovimi piškoti, ki jih je spekla njihova učenka.

Nato smo si ogledali še osnovno šolo od 1. do 5. razreda. Ker je podružnična šola, so učilnice zelo majhne, a prijetno domače.

Obiskali smo še slovensko knjigarno in zgradbo nekdanjega Narodnega doma. V Narodnem domu je danes Oddelek za mlade bralce NUK in Visoka šola modernih jezikov za prevajalce in tolmače. Ravnatelj Dijaškega doma Srečka Kosovela g. Gorazd Pučnik nam je predstavil dejavnosti le-tega in povedal še nekaj zanimivosti iz njihovega vsakdanjega življenja. Tam sta se nam predstavila tudi dva študenta (iz Makedonije in Srbije), ki sta vsak na svoj način povezana s Slovenijo in študirata v Trstu.

Sledil je še ogled mestnega jedra Trsta, po katerem so nas vodile učenke srednje šole prve stopnje s Katinare. Zaključili smo na mestnih stojnicah, ki so v znamenju miklavževanja in prihajajočih praznikov.

Preživeli smo lep dan, izvedeli in videli veliko novega, stkali prijateljske vezi. Bilo nam je zelo všeč in si želimo še več takšnih izletov.

Liza Vesničar, Luna Pušnik, Nevenka Mičić, Vita Fajt

Mentorica Marija Rus

Foto: Liza Vesničar

PESMI O REKI MEŽI

O, Meža, kako drviš,
čez slapove se vihtiš.
Glasno tečeš po strmini,
tiho tečeš po dolini.

Ko boš veselje izgubila,
čez bregove se boš valila,
Ko se boš v Dravo izlila,
boš še zadnjo solzo potočila.

Anej Kajnih, 9. a

Prelepa reka naša si,
ki skozi Črno tečeš,
čisto tiha si,
nikoli nič ne rečeš.

A ko zaslišim in začutim
vzklike tvoje,
razmišljam cele ure in
prisluhnem glavi lastni.

Ko pa bliže te spoznam,
si žalostna, drhteča,
saj tvoja barva siva je,
a duša ni le speča.

Zato ponosna bodi nase,
veseli smo te vsi.
V bližini tvoji verjamem vase,
ker upanje pričaraš mi.

Una Lupša, 9. a

Draga naša Meža,
prelepa naša reka,
ki tečeš mimo Črne,
nato pa pot se ti spreobrne.

Tečeš mimo mene,
le kaj tako hitro te žene,
ko bi vsaj lahko malo obstala
in z mano poklepetala.

Narasti, ko bo poletje,
ko lepo bo vse cvetje,
da bomo uživali,
se kopali in skakali.

Na zapusti nas nikoli,
čeprav včasih grdo je okoli,
naj Drava te ne vzame
in lepota tvoja nas prevzame.

Maja Oprešnik, 9. a

Po strmi potki v domači vasi se sprehodim,
zdi se mi, kakor da nekako blodim.
Mogočno tečeš, reka Meža, med prelepimi bregovi
in v neskončni tišini prisluhnem pesmi tvoji.
Tvoja pesem je prelep spomin na njo,
ki moje srce je nikoli pozabilo ne bo.

Reka Meža, prikličeš mi spomine,
ko mogočna in lepa se viješ po dolini.
Mimo mene glasno žuboriš, a jaz se sprašujem,
le kje si si zdaj, deklica, ti.

Bistra in lepa si kar nekako sveta.
Tvoj glas je mogočen,
a tega v tem trenutku nočem.

Si svet spomin na njo
in ob tvoji lepoti se še enkrat zazrem v nebo.

Nika Ozimic, 9. a

Res lepa je ta Meža,
ki teče skozi Črno,
je divja kot vihar
ali nežna kot odeja.

A ko se Meža razjezi
in dobi dovolj dežja,
lahko se zgodi,
da Črna v vodi plava.

Žiga Repanšek, 9. a

O, Meža, Meža, ti prelepa.
Tvoj tok hitro umiri moj jok.
Tvoje globine so tako globoke
kot moje bolečine.

Nika Kamnik, 9. a

Hitro teči, reka naša,
reka naša, reka vaša,
ker če hitro tekla boš,
slabe čase pozabila boš.

Umazana si ti bila,
a zdaj ko včasih si krasna.
Ostani čista dolgo časa,
ne pozabi dobrega časa.

Svit Krumpačnik, 9. a

Pod Olševo izvira čista,
bistra reka Meža.

Po hribih in dolinah mirno teče,
dokler v Dravo ne izteče.

Poleti vsa vesela grem do nje
in poslušam,
kako voda šumi,
kako pljuska po kamenju.

Nuša Kunc, 9. a

JAVORSKI POTOK

Ti tečeš mimo moje hiše
lep, tih in mrzel.
Ob tebi se počutim veselo,
kakor da sem na morju.

Ti nisi le lep,
si tudi prijatelj mojih dni.
Tudi tolažiti me znaš,
kot da si moja mati.

Andrej Raztočnik, 9. a

S hribov v dolino hitiš,
v lepoti svoji se iskriš,
ob dežju z močjo groziš,
ribam zatočišče ponudiš.

V Črni z Mežo se združiš,
skupaj po dolini odhitiš,
ob tem kot otrok hrepeniš,
da se enkrat s hribov le spustiš.

Rok Stakne, 9. a

Res glasen si, potoček moj,
še ponoči me budiš.
Ko drviš mimo moje hiše,
pomislim, le h komu zdaj hitiš.

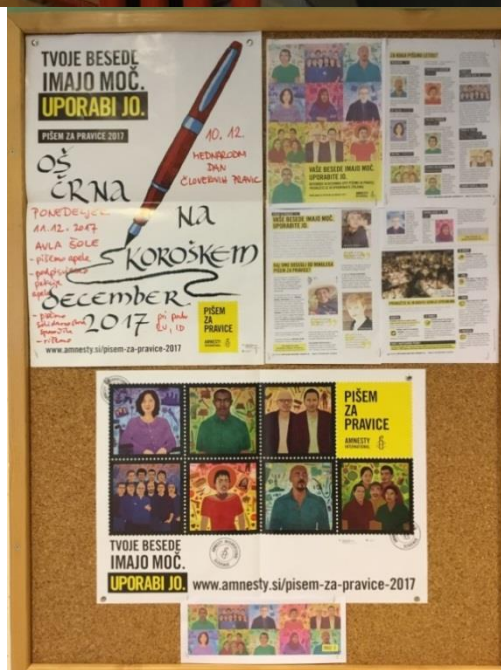
Včasih narastem,
da me je kar strah.
Si morda jezen
in se brzdati ne znaš?

Vsa tvoja lepota
sije daleč naokoli,
pa čeprav si kdaj umazan
bolj kot kadar koli.

Tia Praprotnik, 9. a

'BESEDE IMAJO MOČ'

Mesec november in december 2017 sta bila namenjena človekovim in otrokovim pravicam. Pripravili smo oddajo po šolskem radiu in pripravili razstavo. O tem smo se veliko pogovarjali pri urah zgodovine, domovinske in državljske kulture in etike, na razrednih urah, pri spoznavanju okolja, slovenščini, angleščini in geografiji. Pri likovni umetnosti so učenci ustvarjali na temo človekovih pravic, risali plakate v podporo ljudem, za katere so se pisali apeli v tem letu. Organizirali smo pisanje apelov, podpisovanje peticij in zbrali veliko podpisov, apelov in plakatov podpore. Aktivno so sodelovali učenci 4., 5., 6., 7., 8. in 9. razredov. Ob tem smo se spomnili na pisanje apelov v preteklih letih in spremljali dogajanje na spletni strani Amnesty International Slovenije.

MUZEJ BAROKA - ŠMARJE PRI JELŠAH

V torek, 26. 9. 2017, smo se učenci osmih razredov z razredničarkama zbrali na avtobusni postaji v Črni na Koroškem. Pot nas je vodila do Velenja mimo Arje vasi, kjer smo zavili na avtocesto. Prvo postajališče je bilo v Šmarjah pri Jelšah, kjer smo si ogledali muzej baroka. V sami stavbi so na ogled kipi stari okoli 300 let. Meni so bili najbolj všeč angeli. V isti stavbi smo izdelovali pozlačene angelčke, ki smo jih lahko odnesli domov. Nato smo se po poti do cerkve sv. Roka ustavljali na 14. postajah križevega pota. Notranjost cerkve je bila okrašena s kamnitimi kipi in poslikana s freskami v značilnem baročnem slogu. Kulturni dan mi je bil zanimiv. Ogled muzeja priporočam tudi ostalim.

Jaka Krumpačnik, 8. a

Foto: Marija Rus

PLEČNIKOVA LJUBLJANA

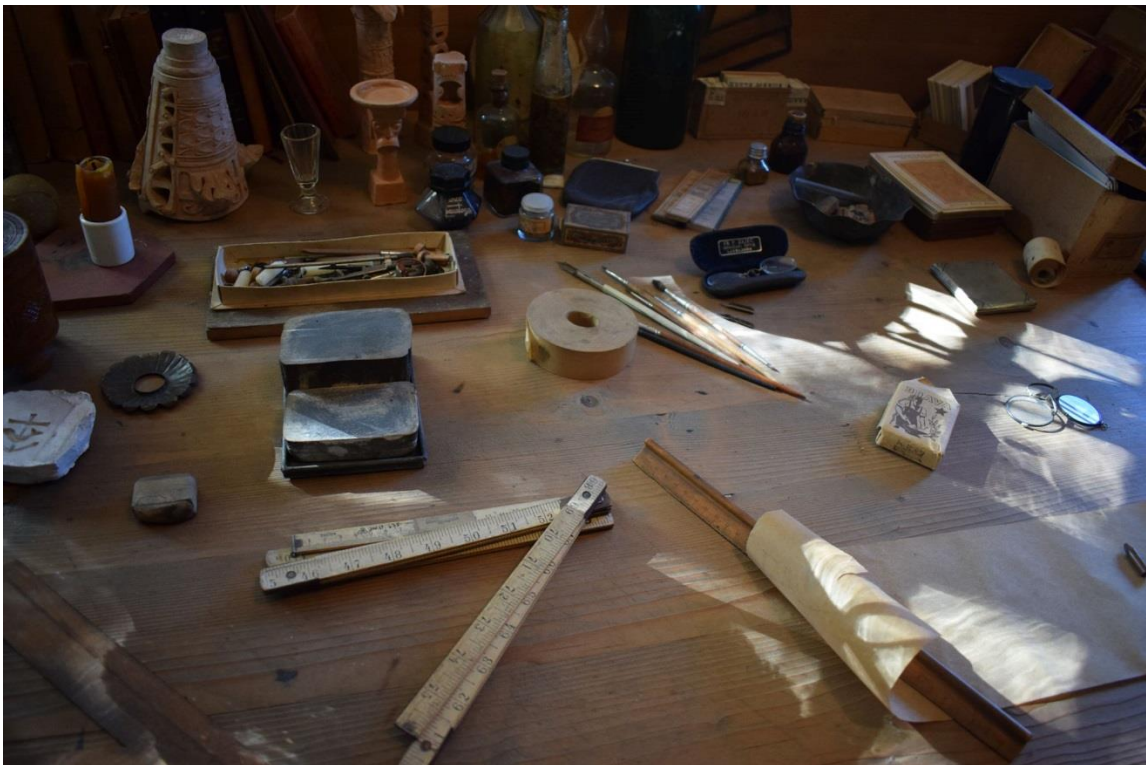
V ponedeljek, 16. 10. 2017, smo si učenci, ki obiskujemo likovno snovanje in literarni klub ogledali Plečnikovo Ljubljano. Ko smo se pripeljali v Ljubljano, smo zagledali njegov stadion za Bežigradom, ki je na žalost zapuščen, a ga želijo obnoviti. Nato smo prišli v center mesta, kjer je veliko njegovih zgradb. Najprej smo videli tromostovje, na drugi strani pa tržnico s prepoznavnimi Plečnikovimi stebri. Nadaljevali smo pot do Narodno univerzitetne knjižnice, na fasadi katere smo opazili, da je uporabil veliko različnih materialov, poigral se je tudi z okni in jih oblikoval kot odprte knjige. Ko smo prišli v knjižnico smo zopet srečali velike stebre. Ogledali smo si tudi Križanke, kjer se sedaj odvijajo različni koncerti in je tudi Umetniška gimnazija ter šola za oblikovanje, nekoč pa je bil tam samostan. Po poti do Plečnikovega doma smo šli čez Trnovski most, ki je bil okrašen z nekakšnimi piramidami. Pod njim je prostor, kjer so nekoč ženske prale. Pot smo nadaljevali do njegove hiše, ki jo je zanimivo dogradil in v kateri je tudi živel in ustvarjal. Ogledali smo si kje je delal, ugotovili pa tudi, da je bil zelo iznajdljiv za tisti čas. Okoli hiše smo videli veliko njegovih stebrov in čudovit vrt, saj je imel zelo rad naravo. V Ljubljani in po vsej Evropi je še veliko njegovih del, ki so zelo lepa in tudi v centru Črne imamo njegov spomenik. Ogled nam je bil zelo všeč.

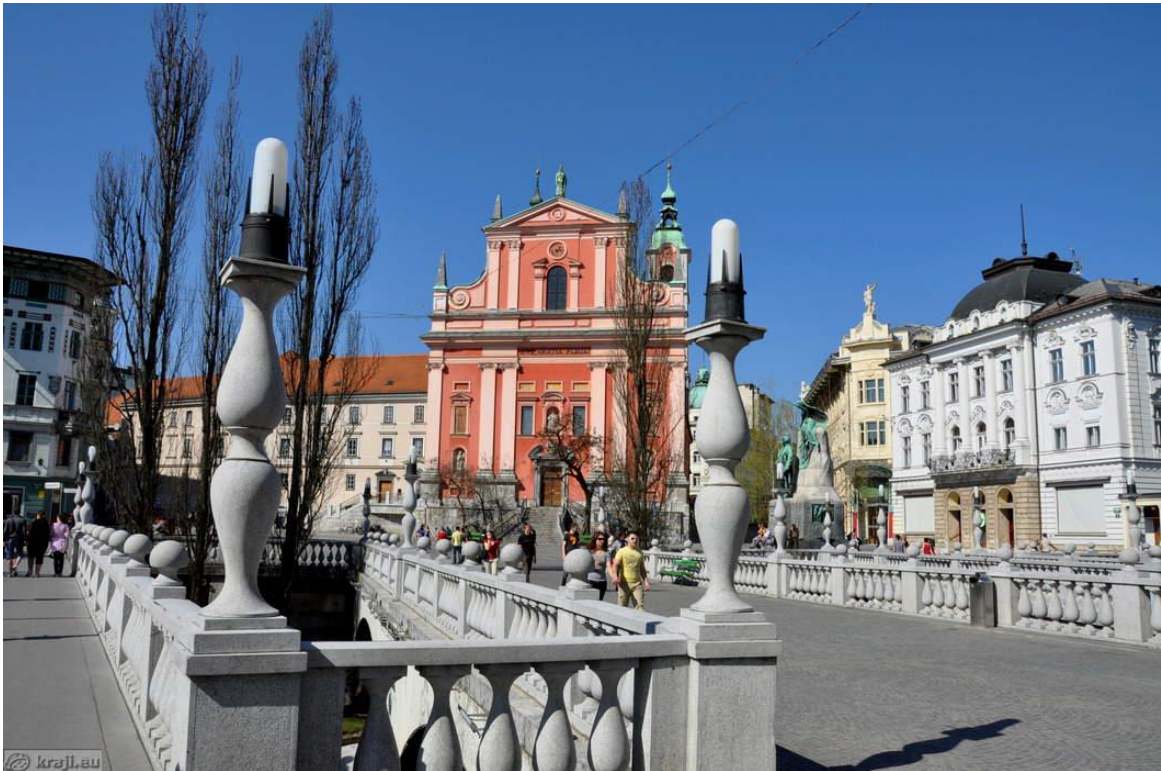
Plečnikov portret v njegovem domu

Knjižne police (v omari) in peč v njegovi sobi.

Njegova delovna miza.

Tromostovje (Vir: <http://url.sio.si/6MY>)

Tržnica (Vir: <http://url.sio.si/6MX>)

ŠOLA V NARAVI – ČŠOD TRILOBIT

V dneh od 23. 4. 2018 do 26. 4. 2018 smo z učenci 7. a šolske dni preživelih malo drugače. Bili smo v šoli v naravi v osrčju Karavank, v Javorniškem rovtu v ČŠOD Trilobit.

V šoli v naravi smo se ukvarjali z različnimi športnimi aktivnostmi. Veslali smo po bližnjem umetnem jezeru, streljali z lokom, igrali različne igre z žogo. V igrah z žogo smo bili še posebej uspešno, saj smo učence šole, ki je bila takrat tudi v ČŠOD, premagali tako v nogometu kot v igri »Med dvema ognjema«.

Okolico smo spoznavali v orientacijski dogodivščini. Naučili smo se izdelovati bivake, ognjišče in se orientirati v naravi.

Ogledali smo si staro HE Javorniški rovt, ki je spremenjena v majhen muzej in spoznali zgodovino železarstva.

Ker je območje znano po različnih kamninah in fosilih, smo si ogledali zanimive zbirke različnih fosilov trilobitov in drugih pradavnih živali. Izdelali smo si tudi odlitke različnih fosilov.

Na pohodih in raziskovanjih okolice (življenje v mlaki, preučevanje sestave vode) je nas pot večkrat vodila preko prebujajočih se belih preprog Goliških narcis.

Štirje dnevi šole v naravi so hitro minili in že smo se vrnili v naše kraje na drugo stran Karavank.

Zapisała: Špela Pečnik, razredničarka 7. a

Pa še nekaj strani, ki so bolj športno obarvane.

TURNIR V MALEM NOGOMETU ZA STAREJŠE DEČKE

V sredo, 6. 12. 2017 in 13. 12. 2017, je v Mežici potekal turnir v malem nogometu za starejše dečke. Turnirja so se udeležili naslednji učenci: Nejc Štehar, Nejc Krivec, Anže Veronik Soldo, Primož Potočnik, Anej Germadnik Gole, Anže Stane, Jošt Sedovnik, Matej Golob, Marko Napečnik in Jernej Kamnik. Fantje so prikazali lepo igro in se dobro odrezali. Iskrene čestitke in pohvale!

Marko Sonjak

TURNIR V MALEM NOGOMETU ZA MLAJŠE UČENCE

V torek, 29. maja 2018, je na Prevaljah potekalo tekmovanje v malem nogometu za mlajše učence. Naši fantje so pokazali borbena in pošteno igro in dosegli 4. mesto. Ekipo naše šole so zastopali: Nejc Krivec, Primož Potočnik, Anže Stane, Matevž Rednak, Jure Kotnik, Tine Krajnc in Jan Podlesnik.

Tamara Oblak

MEMORIALNI TURNIR V MALEM NOGOMETU

V mesecu aprilu je CUDV Črna na Koroškem, po enoletnem premoru, ponovno organiziral memorialni turnir v malem nogometu, kamor je bila k sodelovanju povabljena tudi OŠ Črna. Tekmovalo je 6 ekip.

Poleg naše, še OŠ Mežica, srednja zdravstvena šola Slovenj Gradec, CUDV Črna, CUDV Doberna in ekipa Sožitja mežiške doline. Barve OŠ Črna so zastopali Andrej Raztočnik, Matevž Žlebnik, Matevž Rednak, Matej Golob, Anže Stane, Jošt Sedovnik, Timotej Modrej. Ekipa je prikazala dobro igro in se glede na starost in nogometno znanje nasprotnikov solidno odrezala.

Marko Sonjak

ŠOLSKO TEKMOVANJE VELESALOM

6. 2. 2018 smo se udeležili področnega tekmovanja v veleslalomu, ki je potekalo na Golteh. Tekme so se udeležili Manca Lesjak, Jaka Oserban, Luna Pušnik in Johanca Lesjak. Vsi so se odlično odrezali, ter v svojih kategorijah zasedli 3 prva mesta (Johca, Manca in Jaka), Luna je zasedla 10. mesto.

S 1. mesti so si prislužili tudi nastop na državnem tekmovanju, ki je potekalo na Krvavcu, kjer pa niso posegli po visokih uvrstitvah.

Na državnem prvenstvu so nastopali tudi kategorizirani smučarji, katerim ni bil pogoj nastop na področnem tekmovanju. Nika Ozimic je zasedla 4. mesto, Gal Oderlap pa se je uvrstil na 8. mesto.

Marko Sonjak

DRŽAVNO PRVENSTVO – KROS (MARIBOR)

V četrtek, 19. 4. 2018, smo se udeležili državnega prvenstva v krosu, ki je potekalo v Mariboru. Šolo je zastopalo 7 učenk (Kaker Lana – netekmovalna kategorija, Mija Rednak, Urška Osojnik, Aleša Mrdavšič, Lena Lupša, Brina Dimnik in Nikolina Burica). Učenke so se zelo potrudile in v močni konkurenci dosegle dobre rezultate. Še posebej velja izpostaviti Burica Nikolino, ki je v svoji kategoriji, kjer je nastopalo 114 tekmovalk, dosegla odlično 6. mesto.

PODROČNO POSAMIČNO PRVENSTVO V ATLETIKI

V četrtek, 17. 5. 2018, smo se udeležili prvenstva v atletiki za osnovne šole, ki je potekalo v Slovenj Gradcu. Šolo je zastopalo 14 učencev in učenk, ki so tekmovali v različnih disciplinah. Vsi učenci so se zelo potrudili in dosegli tudi odlične rezultate.

Nastopali so:

Pušnik Luna – višina

Vračko Nika – met vortexa

Podlesnik Jan – 300 m – 9. mesto

Lesjak Manca – 60 m – 10. mesto

Oderlap Gal – vortex – 8. mesto

Maček Gloria – 60 m – 8. mesto

Vesničar Liza – daljina – 9. mesto

Chonrudee Kaha (Teja) – daljina – 7. mesto

Osojnik Urška – vortex – 5. mesto

Marko Napečnik – 300 m – 5. mesto

Stane Anže – daljina – 4. mesto

Veronik Soldo Anže – 300 m – 3. mesto

Dimnik Brina – daljina – 2. Mesto

Potočnik Vid – skok v višino – 2. mesto

Marko Sonjak

RADENCI – MARATON TREH SRC

V soboto, 19. 5. 2018, je v Radencih potekal tradicionalni Maraton treh src. Presenetljivo veliko zanimanja za dogodek so pokazali tudi učenci, zato smo se odločili, da se skupaj priključimo skupini zdrava Črna in se preizkusimo v teku na 5 kilometrov. Skupaj se je teka udeležilo 14 naših mladih zavzetih tekačev in tekačic. Zanimanja je bilo še več, vendar smo bili žal omejeni s številom prostih mest na avtobusu. Na dolgo pot smo se odpravili zelo zgodaj, a kljub rani uri nam ni primanjkovalo dobre volje in tem za pogovor.

Ko smo po tri urni vožnji prispeli v prestolnico Prlekije, je bilo v mestu že precej živahno. Vsega skupaj, se je dogodka udeležilo 8000 tekačev in ker ima organizator že dolgoletne izkušnje, je bilo vse zelo dobro organizirano. Najprej smo se skupaj razgledali po prireditvenem prostoru, potem pa smo se počasi pričeli pripravljati na sam start. Pred našim tekom je bil na sporedu še maraton in polmaraton, katerega pričetek smo si z veseljem ogledali in z glasnim navijanjem pospremili tekmovalce na dolgo preizkušnjo.

Seveda se je večina med nami do sedaj že nekoliko spopadala z naraščajočo tremo. Še zadnje mrzlično iskanje ter obiski toaletnih prostorov in preden smo se dodobra zavedli, smo že tekli po mestnih ulicah.

Vreme nam je bilo zelo naklonjeno. Ob prihodu nas je pozdravilo toplo sonce, ki je vztrajalo ravno toliko, da smo se odpravili proti domu, na sami poti domov pa nas je že spremljal dež.

Sodelovali so: Dimnik Brina, Urška Osojnik, Anej Germadnik Gole, Luna Pušnik, Dino Pušnik, Chorundee Kaha (Teja), Manca Čepin, Lenart Lesjak, Johanca Lesjak, Liza Vesničar, Lena Lupša, Aleša Mrdavšič, Matej Petrič.

Učenci so se izredno potrudili, tekmovali sami s sabo in dosegli dobre čase. Posebej pa velja izpostaviti Leno Lupša, ki je s časom 22 minut zasedla 13. mesto v ženski kategoriji (torej tudi med odraslimi osebami). Kot zanimivost, rekord proge znaša 18 minut.

Vsi otroci so zelo uživali in izrazili željo po vnovičnem udejstvovanju naslednje leto. Vsekakor upam, da se bomo lahko skupaj še večkrat udeležili kakšnega podobnega dogodka.

Marko Sonjak

TEKMOVANJE V KEGLJANJU

Na področnem tekmovanju v kegljanju so naši učenci dosegli izjemne rezultate. Nika Vračko je bila v svoji kategoriji prva. Dečki pa so vsi trije osvojili stopničke in sicer Milan Potočnik 1. mesto, Žiga Repanšek 2. mesto in Andrej Raztočnik 3. mesto.

Vsi našteti učenci so se uvrstili tudi na državno tekmovanje, ki je potekalo v petek, 13. aprila v Celju. Nika Vračko je med deklicami osvojila 9. mesto. Med dečki je bil Andrej Raztočnik 8., Žiga Repanšek 9. in Milan Potočnik 10. Čestitke vsem!

Tamara Oblak

POLFINALNO TEKMOVANJE V AKROBATIKI

V sredo, 29. novembra 2017, je potekalo polfinalno tekmovanje v akrobatiki. Tekmovanje je potekalo na OŠ Dobrova. Našo šolo je zastopala učenka 8. razreda Aneja Šumah.

Tamara Oblak

POLFINALE V MALI PROŽNI PONJAVI

V torek, 13. marca 2018, je na OŠ Dobrova potekalo polfinalno tekmovanje v skokih z male prožne ponjave. Tekmovanja se je udeležilo preko 500 učencev in učenk. Našo šolo sta zastopali osmošolka Aneja Šumah in drugošolka Vita Lužnik in pokazali res dobre skoke.

Tamara Oblak

MY MEETING WITH NESSIE

My family's usual holiday destination is Croatia. We go to the sea side where we swim, dive, snorkel and just relax and enjoy. I was very surprised when I heard where we are going this year. It was quite a shock when my mum and dad told me that we are going to Scotland. I was excited. I always wanted to go to the British isles.

The days were passing by and I became more and more excited. I talked about it non stop and my friends were getting pretty sick of me. I didn't care. I researched all the places that are important in the country and the day before the trip I sat my mom and dad down and started to list all the things that we should visit. There were so many and my dad said: »Well, we only have 10 days. We won't be able to take all the trips. There will be so much to view already. Pick one and we'll go.« »Okay! I want to see the Loch Ness monster. That would be quite something. We could drive there from our hotel. It isn't so far away. Pleaseee!« I said eagerly. »Ok, ok we'll go see your monster.« we just kind of laughed it off and started packing.

The next day we woke up at 5 a. m. and loaded our trunk with bags. Mostly mine. I needed all the best things for Britain. We drove off to the airport in Ljubljana. I slept most of the way. When we came we had to go through bag control and all the procedures so we were able to go on the plane.

The flight attendant greeted us and escorted us to our seats. The flight began. It was so cool to watch the cars become so tiny and then to almost completely disappear. After a few hours I heard the captain calling out to put our seatbelts on because we will be there soon. After we came off the plane there was more luggage checking and totally ridiculous stuff.

But it was worth it. I stepped off the plane and it was just so cool. This big city with high towers and ancient buildings. On the hill above the town stood a big luxurious castle. It was quite a sight. We rented a car and drove to our hotel. We came to our room that was beautifully decorated and we took some time to relax. Then we went out and explored the city.

The next day we went to Loch Ness. I was especially excited about this part of our trip. We drove for quite some time and then we stopped. When I stepped out of the car a silly little man came to me and asked me why am I here. I told him I wanted to see the monster. We asked him to tell us a little about it.

He started talking: »I've been a keeper here for many years. I saw it once. Big and green staring at me with those eyes. I stayed here just because I need the money and this place is well visited. I advise every one to stay away. Who knows when the monster is going to strike again.«

I thought that was a little weird but I didn't give it a second thought. We went down the path to the lake. The place was full of ancient buildings. We stared at the

lake for quite a while and then my parents decided to go back to the car and bring us some sandwiches.

They left and I stood there all alone. Suddenly the ground started shaking and a big wave jumped high from the ground right into my eyes. When I could see clearly again I saw it. There stood a big monster. Long neck, greenish eyes and body and a long tail. It almost looked like a dinosaur.

I started to scream. Then the monster started talking:

Nessie: No, don't scream! I'm sorry if I frightened you! It just that any adult that sees me always freaks out and I thought maybe I'd try it out with a child. Sorry.

Me: You can speak??????

Nessie: Yes. Quite a surprise isn't it. Every body thinks that I'm this terrible crazy monster. But all I want to have is a friend. They write newspapers about me and sell things. I have never hurt anybody. Isn't that enough prove for them to realise that I'm not as bad as they think.

Me: I didn't wanna scream it's just that...I've never seen something like you.

Nessie: I get that a lot. Well not here in the water. All of the fish are terrified of me. I'm not gonna eat them. All I eat are algae. But my appearance always scares them. I'm alone and it is not a great feeling.

Me: I'm sorry. I'll be your friend. Even though I'm leaving soon we could still talk now.

Nessie: Thanks.

Me: You said something weird about the fish. 'You get that a lot.' Do you understand them?

Nessie: Yes. I speak every language invented till now. I'm a magical being called Plateon. My ancestors were Plateosaurus'. I was sent here to help human kind and advise them. But all they do is scream at me. You can ask me anything and I will answer. But only three questions.

My first thought was to ask if Hogwarts is real, but I quickly changed my mind. Sadly I think I already knew the right answer. Instead I asked:

Me: What is there going to become out of the world?

Nessie: Nothing.

Me: How nothi...

She cut me off.

Nessie: Do you really want to use your second question on that? Think about what the people are doing at this time and you'll quickly realise what the answer is.

Me: Okay. Then what is going to happen to Slovenia?

Nessie: It is going to last a little longer than other countries. You have nature there. It's not a toxic wasteland. You actually take care of your country. You work hard for it and that's all that matters.

Me: So I have one question left? Okay. What is going to happen to me?

This is the question that I wanted to know the most. But then I heard footsteps and my mom and dad came back. Nessie had to hide so she just said:

Nessie: Just one last piece of advice: we ourselves create our future don't waste it. It was a blast meeting you. Goodbye.

She sink to the bottom of the lake.

My parents came with sandwiches and they just looked at me kind of funny. »Why are you all wet.« asked my mom curiously. »Oh I forgot about that,«I said,«I slipped and fell into the water.«

It was no surprise for any of us so we just went back to the car. When my father asked me where do I wanna go next I just replied: »To the Elephant house it's where my favourite writer got her inspiration for my favourite book.«

Manca Čepin, 7.a

Slika Dan za zdravje so izdelale učenke 7. a (Nikolina Burica, Manca Čepin, Kaha Chonrudee) in 9. a (Nuša Kunc, Žana Žohar, Maja Oprešnik in Pia Gorza).

Tam v votlini,
v Mežiški dolini,
kralj Matjaž za mizo sedi.
Levo in desno obrača glavo
in se sprašuje, kdaj zbudil se bo.

V sanjah želi si,
da od mize bi vstal,
da videl bi Alenčičin obraz,
ki iz jame bi pregnal ta mraz.

Ko se njegova brada okrog mize devetkrat ovila bo,
takrat se kralj Matjaž zbudil bo.
Prišel bo bojevnik iz druge dežele,
kralja milo prosil za boj.
Če kralj Matjaž premagal ga bo,
zavladal dobrim časom bo,
vsi srečni bomo ostali,
dokler živel še bo.

Jerneja Pranjič, 6.a

Pod goro Peco kralj Matjaž spi in čaka,
da nekega jutra se zbudi.
Pretegnil noge, pretegnil roke,
pomel si oči in pozdravil ljudi.
Bo konja zajezdil, v vas se podal,
Alenčico lepo bo nasmejal.
Alenčica lepa in kralj Matjaž bosta pozvala ljudi,
da skupaj prijatelji postanejo vsi.
Zdaj vojske kralj Matjaž ne bo potreboval,
zato vojake na dopust bo postal.
Ves zadovoljen se še sam poda na dopust,
Alenčico s sabo vzame nasmejanih ust.

Taja Oderlap, 6. a

Kralj Matjaž pod goro Peco spi.
Ko brada se mu devetič ovije okrog mize,
se on zbudi.

Z njim zbudi se njegova vojska,
spet njegova dežela bo slovenska.

Adam Patrik Pustoslemšek, 6. a

Kralj Matjaž ne se obriti
ali brade odviti,
da ko čas bo, boš prišel nas rešiti,
do takrat pa ne kam pobegniti
Pozimi bomo tebi gradove postavljali
in se med sebi predstavljali;
ti boš iz votline s padalom prišel
in peš od nas odšel.

Matevž Knez, 6. a

Naš Kralj Matjaž pod goro Peco spi,
Glej, danes se prebudi,
da popelje vse nas
v brezskrbno našo vas.

Zdaj je napočil tisti čas,
ko se je res vrnil med nas,
ta naš dobri Kralj Matjaž.

Vladal bo celi naši vasi,
se na čelu vojske za nas bojeval,
na vrhu gore bo stal,
na ves glas kričal
in s tem vse sovražnike pregnal.

Tako bo naš dobri Kralj Matjaž
poskrbel za vse nas
in našo celo vas
in zopet k nam bo prišel zlati čas.

Anja Voler, 6. a

Tam pod goro Peco skriva se kralj.
Ime mu je Matjaž.
Poleg njega pa stoji Alenčica,
ki ga sprašuje: »Kdaj rešil nas boš ti?
Kdaj odgnal boš naše skrbi?«
»Takrat ko se mi brada devetkrat okoli mize zavrti,
se zbudili bomo mi,
nahranili lačne bomo ljudi.«
Naj svet na novo zaživi
ter vsem v srca radost podeli.

Jana Raztočnik, 6. a

Pod goro kralj Matjaž počiva,
tam svojo vojsko skriva.
Alenčico za ženo ima,
nikomur je ne da.

Imel vojsko močno je,
da z njo premagal vsakega je.
Ko se prebudil bo,
naš narod rešil bo.

Laura Pečovnik, 6. a

Kralj Matjaž pod Peco spi,
vstati se mu ne mudi.
Ko pa se prebudil bo,
v deželi tej veselo bo.

Ko prišel bo v mesto,
morda dobili bomo hitro cesto,
ki vodila bo s Koroške
v kateri koli del naše kokoške.

Jaka Vesničar, 6. a

Pred davnimi časi, nekoč in nekdej,
pod goro Peco živel je kralj.

Stotine podanikov, stotine vojakov.
Bil je čast in slava rojakov.

Bilo ime mu je Matjaž,
nikoli prenesel ni,
če beseda bila je laž.

Alenčici svoji je zvest bil,
zanjo vse bi naredil.

S Turki se je bojeval,
nikoli ni se predal.

Enkrat pa ni mogel več,
in šel se je v Peco zateč.

Gora Peca ga je sprejela
in med svoje skale objela.

Spi in počiva ter svojo brado
okoli kamnite mize ovija.

Vsakah nekaj let se zbudi
na ogled svoje v vasi prihiti.

Manca Lesjak, 6. a

KRALJA MATJAŽA SEM POCUKALA ZA BRADO

Lenobno sem se sprehajala po hiši. V soboto popoldan po navadi nimam kaj početi, zato sem se nezainteresirano pomikala iz sobe v sobo. Z mize sem pobrala časopis ter ga začela prelistavati, da bi v njem našla kakšno križanko ali sudoku. Namesto tega je na vsaki strani pisalo kaj o stečajih podjetij, beguncih ali še o čem hujšem, kar človeku zagreni celoten dan. Zato sem vrgla časopis v star papir in prižgala televizijo. Moje oči so najprej zaznale brezdomca na ulici. Zasmilil se mi je. Naslednje novice so naznanjale, kako Hrvati segajo po slovenskem morju.

»Potrebovali bi koga, ki bi rešil vse naše težave in spore,« sem si rekla. V tistem trenutku mi je pred očmi zrasla podoba kralja Matjaža, pravičnega in dobrohotnega moža z dolgo brado. Saj res! Njegova brada. Ko se bo devetkrat ovila okoli mize, naj bi se njen lastnik zbudil ter prišel delit pravičnost in dobroto med svoje ljudi. Mar ni sedaj pravi čas za to dejanje? Slovencem se res ne godi najbolje. Takoj sem se odločila, da bi bilo dobro, če bi ga kdo v njegovi zasplosti spomnil na dano obljubo. In to bom storila kar sama!

Naslednjega dne sem se zbudila še v temi in se odpravila proti Peci. Jutro se je šele prebujalo in po dolini je vel hladen vetrc. Ptice so veselo oznanjale lep sončen dan, v katerem so se mi obetale nove dogodivščine. V mislih sem sestavljala nagovor kralju Matjažu.

Pot se je začela vzpenjati in kmalu sem se grizla v kolena ter se utapljala v lastnem potu, vendar nisem upočasnila koraka. Po treh urah hoda sem si olajšano oddahnila, ko sem zagledala kočo pod Peco. Sesedla sem se na klop ter si privoščila prigrizek, ki sem ga prinesla s seboj. Odžejala sem se z domačim čajem iz čutarice. Od kočice do votline kralja Matjaža ni bilo več daleč.

Do vhoda v jamo sem prispela istočasno s prvimi sončnimi žarki. Obsvetili so votlino ter se začeli počasi, a vztrajno vzpenjati po steni dvorane, v kateri je spal kralj Matjaž z Alenčico in svojo vojsko. Zazdelo se mi je, da plemenitež ne spi zares trdno. Prav lahko bi ga bilo zbuditi. Stopila sem do njega in ga pocukala za brado. To ni imelo nobenega učinka. Ob pogledu na mizo sem ugotovila, da se je brada šele sedemkrat ovila okoli nje. Še močneje sem ga pocukala. Takrat se je zdramil in pogledal po dvorani. Najprej me ni videl, saj sem komaj kukala izza roba njegove kamnite mize. Končno me je zapazil.

»Kaj te je prineslo sem, dekle?« me je vprašal.

Počasi sem mu odgovorila: »V naši deželi so se pojavile težave.«

»Ah, saj sem vedel, da ti krvoločni Turki ne vzdržijo dolgo, ne da bi prelivali nedolžno krščansko kri,« je pohitel kralj Matjaž.

»Ne, ne, sedaj so popolnoma drugačni časi,« sem mu začela razlagati. »Resda v naši deželi kar mrgoli muslimanskih beguncev, vendar je to čisto drugače kot takrat, ko so po slovenskih tleh galopirali konji, ki so na hrbtih nosili Turke in njihove krive sablje. Mi hočemo beguncem celo pomagati, vendar jih je preprosto preveč!«

Kralj Matjaž me je poslušal.

»Časi se hitro spreminjajo, jaz pa sedim tukaj in nič ne vem o tem,« je zagodrnjal.

»V tvojih zlatih časih, ko vam še ključavnic ni bilo treba imeti na vratih in ste bili večinoma brez skrbi, je bila pravičnost res cenjena vrednota. Sedaj pa se celo ljudje na vodilnih položajih sučejo okrog umazanih poslov, kot so korupcija in sumljivi bančni ukrepi,« sem mu pojasnjevala v upanju, da me bo razumel.

»A to se dogaja?! Alenčica! Zbudi se! Ako se to res dogaja, moramo nemudoma ukrepati! Ravno davi sem sanjal, da bi si šel malo ogledat, kako gre mojim Slovencem.«

»Tudi meni je že malo dolgčas v tej mračni votlini! Še revmo bom dobila od nenehne vlage in mraza,« je tožila Alenčica, ki se je ravnokar zbudila.

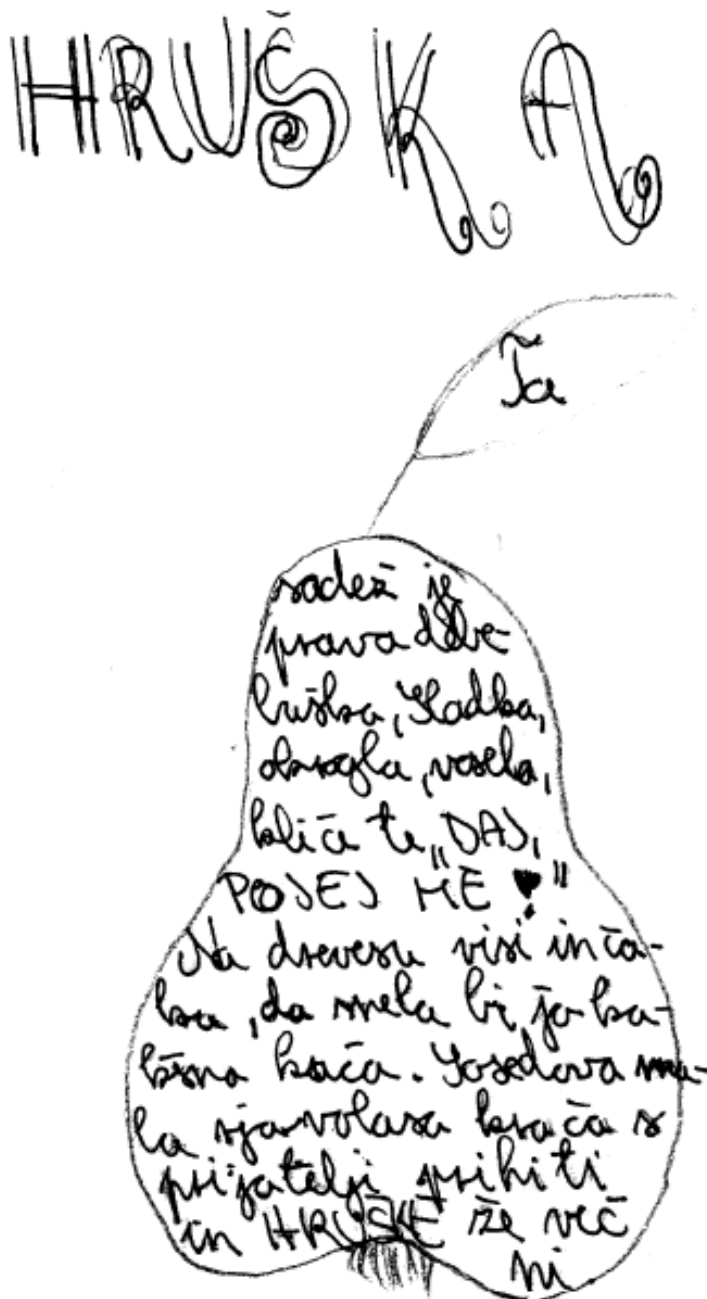
»Mislim, da bom potreboval nekaj časa za razmislek, vsekakor pa bom ugodil naši plemeniti dami,« je rekel kralj Matjaž.

Potem je dodal: »Čez tri dni bom prišel do Najevske lipice ter tam delil pravico in mir. Upam, da še stoji moja ljubljena lipica. Ko sem jo nazadnje videl, je bilo njene sence komaj toliko, da si jo opazil.«

Zasmejala sem se. Kralja Matjaža je čakalo presenečenje, saj je lipa zrastle v mogočno drevo. Zahvalila sem se mu za njegovo pozornost, se poslovila ter se z olajšanjem napotila iz jame. Vedela sem, da se bosta s pomočjo kralja Matjaža Slovincem kmalu spet cedila mleko in med.

Zunaj me je oblilo toplo poletno jutro in brezskrbno sem odšla v dolino.

Ana Petrič, 8. b

NEVENKA
MIČIČ

MOJA PRVA ALERGIJA

Nisem še bil star pet let, ko sem s starši in sestro Luno odšel med počitnicami na morje. Dobro se spomnim, kako sem se teh počitnic veselil, še posebej zato, ker mi je očka obljubil, da me bo na morju naučil prvih korakov deskanja.

Takrat smo se odločili, da bomo dopust preživel v prijaznem kampu v Dalmaciji. Že dan pred odhodom smo si vsi pripravljali in v avtodom nosili stvari, ki smo jih na morju potrebovali. Očka se je kar držal za glavo, saj ni mogel verjeti, da je bil še pred večerom avtodom nabito poln. Komaj mu je uspelo na koncu v prtlačnik spraviti še surf, brez katerega dopust ne bi bil takšen kot smo ga želeli. Težko sem čakal na jutro, ko smo še v temi odrinili na pot. Po nekajurni vožnji, ki je hitro minila, smo končno prispeli v kamp. Že skozi okno sem videl, da je v kampu dosti otrok in takoj pomislil, da družbe res ne bom pogrešal.

Kar hitro smo poiskali lep prostor pod starim borom in tja postavili avtodom. Ni minilo dosti časa in mama je že pripravila kosilo, ki je omamno dišalo. Ker smo bili že vsi štirje zelo lačni, smo takoj planili po dobrotah na mizi. Še posebej zapeljivo se je ponujal na kose narezan paradižnik, ki pa ga do tedaj še nikoli nisem poskusil. Dišal pa je tako prijetno, da sem ga takoj pospravil v usta, kjer me je njegov rahlo kiselkast okus prijetno presenetil. Kar pozabil sem na druge dobrote in sam pojedel vsega.

Po kosilu sta se očka in mama malo spočila na ležalnikih pod borom, midva s sestro pa sva odšla do naših sosedov v kampu, kjer sta bila prav tako dva otroka – sestra in brat. Prijazno sta naju sprejela in takoj smo odšli do otroškega igrišča in pozneje še na plažo. A je že na začetku nastala majhna zadrega, saj sta bila sosedova otroka iz Nemčije in nista razumela našega jezika, midva pa slabo njihovega. Le sestra Luna je razumela nekaj nemških besed, pa smo se vseeno hitro spoprijateljili. Odšli smo nazaj v kamp, še prej pa smo se dogovorili, da bosta po večerji onadva – Leila in Henry - prišla k nama.

Večerja je že čakala na mizi, vendar mi ni bilo do nje, saj me je rahlo začela boleti glava, pa tudi malo me je začelo mraziti. Mama je najprej pomislila, da je vse to od utrujenosti in tudi razburjenja, saj sem se teh počitnic zelo veselil. Odločila se je, da mi bo izmerila temperaturo, saj sem imel že čisto vroče čelo. Termometer je v trenutku pokazal temperaturo blizu 39°C, očka pa je zagledal povsod po mojem telesu rdeče lise in pike, ki so hitro nabrekli. Začelo me je vse srbeti in postajal sem vedno bolj vroč. Očka in mama sta me že nameravala odpeljati v dežurno ambulanto, a sta ravno takrat s svojim očetom prišla k nam na obisk Leila in Henry. Njun oče se je vljudno predstavil in me zaskrbljeno pogledal ter očka in mamu vprašal, kaj vse sem tisti dan jedel.

Ko sta mu naštevala, nista pozabila omeniti paradižnika. Mirno jima je razložil, da je zdravnik in ponudil pomoč. Takoj je odhitel v njihov avtodom in iz domače ambulante prinesel škatlico tabletk ter eno takoj zdrobil na žlički. S čajem sem jo popil in hitro zaspal.

Spal sem vse do jutra in ko sem se zbudil, sem se počutil odlično. Temperature nisem imel več povišane, pa tudi rdeče lise in pike so vse izginile. Vstal sem iz postelje in odšel pred avtodom, kjer je za mizo ob čaju in kavi sedela naša in sosedova družina z Leilo, Henryem, njunim očetom zdravnikom in njuno mamo. V prijetnem pogovoru smo od prijaznega soseda izvedeli, da je moja včerajšnja bolezen povzročila alergija na paradižnik. Ta je še posebej pri otrocih lahko pogosta. Svetoval nam je naj en teden vsak dan zjutraj vzamem še po eno tabletko, paradižnika pa naj se kar izogibam. Povedal je še, da taka alergija ali občutljivost organizma na določene snovi v večini primerov z leti preneha, a mu nisem preveč verjel, saj paradižnika še danes ne morem jesti.

Dopust smo po slabem začetku nato preživeli lepo. Z Leilo in Henryem smo postali pravi prijatelji in cele dneve tičali skupaj. Očka me je res naučil deskanja in z veseljem sem drvel po vodi. Dnevi so hitro minevali in na isti dan smo se mi in naši dobri sosede morali odpraviti domov. Ob slovesu nam je bilo vsem skupaj kar malo težko. Obljubili smo si, da bomo naslednje leto spet skupaj preživeli počitnice, seveda pa brez paradižnika.

Dino Pušnik, 5.a

Matevž Knez, 6.a

INTERVJU Z UČENKO JANO RAZTOČNIK

1. Kdaj so odkrili, da imaš alergijo?

Jana: Alergijo so mi odkrili že kot dojenčku.

2. Kako se natančno imenuje tvoja bolezen?

Jana: Neuro dermatitis, imam pa tudi astmo.

3. Kako lahko preprečijo, da prišlo do alergije?

Jana: Če mi cev potisnejo skozi usta in mi izsesajo vse iz želodca.

4. Kakšne preiskave si imela nazadnje?

Jana: Testiranje z injekcijo.

5. Kako ukrepajo pri najtežjih primerih?

Jana: Morajo mi dati injekcijo v mišico na nogi.

6. Katera zdravila jemlješ?

Jana: Ventolin, flixotit, xsksal, ...

7. Česa vse ne smeš jesti?

Jana: Ne smem jesti arašidov, oreščkov, rdečega mesa, svinjine, različnih vrst sadja.

Piti moram posebno mleko, vse imam iz riža.

8. Zakaj sploh imaš alergijo?

Jana: Ker moja mama ni jedla vsega, kar bi morala med nosečnostjo.

9. Česa ti najbolj primanjkuje (katerega vitamina)?

Jana: Kalcija.

10. Ali se lahko kopaš v klorirani vodi?

Jana: Do 11. leta se nisem smela, zdaj pa se lahko.

11. Ali se ti zdi, da s starostjo tvoja bolezen slabi?

Jana: Ja.

12. Imaš kakšne posebne omejitve?

Jana: Omejitve imam pri hrani, tekat ne smem preveč ...

13. Je ta bolezen dedna, jo imajo tudi tvoji sorodniki?

Jana: Ja, je dedna. To bolezen ima tudi moja mama, oče in brat.

Hvala za odgovore.

MOJA ALERGIJA

Ko sem bila stara 9 mesecev, mi je mama ponudila smokije.

Čez nekaj časa sta moja starša opazila, da so mi zautekle ustnice. Moja mama je sprva mislila, da sem alergična na travo, ampak na srečo nisem bila. Takoj sta me peljala k zdravniku. Ugotovili so, da sem na nekaj alergična. Zdravnik mi je napisal napotnico za zdravnika specialista za alergije. Odšli smo v Rogaško Slatino, kjer so me testirali in naredili mnoge teste. Ugotovili so, na kaj vse sem alergična. Največji odstotek alergije je bil na arašide in mačjo dlako.

Dobila sem poseben sirup, če bi slučajno zaužila sestavine, ki vsebujejo arašide. Izogibati sem se morala tudi mačk. Obvezno sem morala prihajati na kontrolo, da so ugotavljali, kakšen je odstotek alergičnosti. Ko sem postala večja, so sirup nadomestile tablete, ki sem jih morala imeti vedno pri sebi.

Dolgo že nisem bila na kontroli, vendar še vedno ne upam jesti živil, ki vsebujejo arašide.

Vedno moram biti pozorna, da ne pojem hrane, ki vsebuje arašide, ki so včasih skrite v čisto navadnih jedeh (razni kosmiči, čokolade, peciva ali mešani solati)

Da ne smem jesti arašidov, sem se sprijaznila, mačke pa me ni strah prijetei, saj vem, da nimam več tako hude alergija na mačjo dlako.

Upam, da bo ta alergija na arašide in na mačjo dlako počasi le povsem izginila.

Sara Krznar, 7.a

ALERGIJE

Alergije res so nadloga,
saj doletijo marsikoga.
Mene, mamó, očeta in sestro,
sestrično, prijatelja in povrh še teto.

Nekateri alergijo na hrano imajo,
zato paradižnika, oreščkov
ter jagod ne poznajo.

Drugi bojijo se pika os in čebel,
saj brez hitre in ustrezne pomoči,
lahko nastane velik problem.
Srbečica, otekanje in dihanje
postane težava,
zato hiter odhod v bolnico rešitev je prava.

Z alergijami se za hecati ni,
saj lahko vsakega doleti!
Vedeti moramo, kaj ne smemo
in kaj lahko jemo,
saj potem se nam bati ni treba,
da zgodi se nebodigatreba.

Lena Lupša, 5.a

JANINA ALERGIJA

Imam sošolko Jano. Prijateljici sva že od vrtca oz. odkar se poznavata. Od takrat vem, da ima veliko alergij.

Jana je »znana« po tem, da je zelo nagajiva in energična. Čeprav ima astmo zelo rada pleše, igra nogomet in je vedno v gibanju. Včasih jo pogledam in mislim, da se bo zlomila. Suha je kot zobotrebec. Vsakič, ko greva v šoli skupaj na kosilo vse poje včasih pa gre tudi po drugo porcijo. Po navadi ima za kosilo riž in meso. Zelo rada je. Pa čeprav ne veliko.

Ima zelo blede kožo. Paziti mora, da se ne praska. Zaradi alergij in drugih težav pa mora v šoli imeti tudi razna zdravila. Enkrat je ponesreči popila kapljico mleka. Dobila je izpuščaj in začelo jo je srbeti. Odhitela je k učiteljici in jo prosila za pomoč. Z njo je odšla v učilnico in vzela zdravila. Učiteljica je prebrala nekaj listkov, da bi vedela kaj narediti. Jana je morala popiti sirup. Ni se smela praskati in bila je v redu.

Njene alergije se počasi zmanjšujejo. Hodi na provokacije oz. na preglede. Tam na njej vedno znova preskušajo hrano. Tako jo ozdravijo teh alergij. Jana včasih omeni, da doma kadijo. Torej večkrat tudi pasivno kadi. Včasih jo vprašam, kako se ji je sploh to zgodilo, da ima toliko alergij. Pove mi, da je dedno. V njeni družini imajo vsi alergije. Mama, oče in tudi oba brata. A vsi imajo šibkejše alergije kot ona.

Ko sva enkrat odšli na sprehod, je bila zelo žejna. S seboj nisva imeli pijače. Iz torbe je vzela zdravila. Najprej sem mislila, da je kaj narobe. Nato je odprla sirup in naredila požirek. Ko si je oddahnila, mi je z nasmehom povedala, da je sirup le okusen in da ga pije za žejo. Popoldne sem jo še nekajkrat poklicala, če je v redu. Na srečo se ji ni kaj zgodilo.

Jana je moja najboljša prijateljica in nočem, da bi jo kdo žalil zaradi kože ali diete. To se je zgodilo že nekajkrat. Upam, da je alergije počasi ne bodo več tako ovirale, saj jih ima že od rojstva. Na srečo pa počasi že izginjajo.

Manca Lesjak 6.a

INTERVJU Z ZOBOZDRAVNICO: KAKO KAJENJE ŠKODUJE ZOBEM?

Intervju sem opravila z zobozdravnico, dr. Sabino Lodrant.

1. Kako kajenje vpliva na zobe?

V tobačnem dimu in tobaku je več sto različnih škodljivih snovi, ki se odlagajo na strukture, s katerimi so v stiku – prsti, ustnice, zobje, dlesni, sluznica žrela, sapnic in pljučnih mešičkov, od koder prehajajo v kri in prek nje v vsa telesna tkiva.

Težava teh snovi je, da so kemijsko visoko reaktivne in napadejo telesne celice.

2. Kakšne poškodbe zob se pojavijo pri kajenju?

Zobje sprva postanejo le zabarvani, nato pa se na teh zabarvanjih zgradijo trde zobne obloge, ki predstavljajo gojišče za bakterije, na katere se naše telo odzove z vnetjem. Dlesni in obzobna tkiva (strukture, ki držijo zob v kosti) pa zaradi vnetja pričnejo propadati. Tak zob se začne majati in na koncu izpade.

Škodljive snovi iz tobaka tudi neposredno povzročajo propad celic obzobnih tkiv, končni učinek pa je enak – vnetje dlesni in obzobnih tkiv, njihovo uničenje, majavost in izpad zoba.

3. Ali se iz poškodb zob lahko razvijejo tudi druge bolezni?

Seveda. Parodontalna bolezen (zgoraj opisan propad obzobnih tkiv z majavostjo in izpadom zob) in rak ustne votline sta najbolj neposredni posledici. Zaradi stalno prisotnih oblog so zobje tudi bolj dovzetni za karies. Posledice poškodb zob pa so lahko tudi bolj posredne, ne čisto »na prvo žogo«. Poskusi si predstavljati, kako se počutiš, če je tvoja tretja slika zgoraj.

4. Ali kajenje vpliva tudi na ustno votlino?

Seveda. Škodljive snovi iz tobaka na ustno votlino vplivajo neposredno = kontaktno in sistemsko = prek krvnega obtoka. Povzročajo propad celic. Telo mora take celice pogosto obnavljati. Škodljive snovi iz tobaka to obnovo motijo, zato lahko delitev celic uide izpod nadzora. Nekontrolirano razmnoževanje celic imenujemo rak. Nezdravljen rak je smrtna bolezen.

5. Kakšni so postopki pri poškodbah zob?

Zobe je najprej treba očistiti. Čiščenje opravimo z ultrazvočnim inštrumentom, katerega konica se trese tako hitro, da odluči obloge iz zoba. Nato je potrebno popraviti karies (naredimo plombo) in pozdraviti obzobna tkiva. Slednje je dolgotrajno, zapleteno in pogosto neuspešno. Če zdravljenje zoba ni uspešno, ga moramo izdreti in po potrebi nadomestiti, kar lahko naredimo z mostički, implantati ali protezami.

Najpomembneje pa je, da odpravimo vzrok poškodbam. Da nehamo kaditi. In da zob ustrezno čistimo (trikrat na dan zobna ščetka – vse zobe iz vseh strani, enkrat na dan zobna nitka za čiščenje medzobnih prostorov).

Postopki odpravljanja posledic kajenja so zamudni, neprijetni, dolgotrajni, dragi in pogosto le delno uspešni.

6. Ali je pri poškodbi zob vključena tudi smrtna nevarnost?

Žal ja. Nezdravljen rak ustne votline je smrtna bolezen. Parodontalna bolezen (poškodovana obzobna tkiva = krvaveče, zabrazgotinjene, umaknjene dlesni, majavi zobje, globoki žepki med zobom in dlesnijo) pa negativno vpliva tudi na potek hkrati prisotnih bolezni (bolezni srca in ožilja, sladkorna bolezen...).

7. Ali se te poškodbe pogosteje pojavljajo pri mladih ali starejših ljudeh?

Poškodbe zob in druge s kajenjem povezane bolezni so tesno povezane s časom. Dlje časa, kot je škodljivi dražljaja (tobačni dim, tobak) prisoten, večja je možnost slabega izida. Učinki parodontalne bolezni kot tudi povečana možnost za razvoj raka se pogosto razvijejo šele čez deset, dvajset, morda celo trideset let. A pomisli, koliko boš takrat stara in kako si želiš takrat živeti. Najvejčja finta pri tobaku je, da ti niti kratkoročno ničesar ne izboljša. Slabo se počutiš, kašljaš, nisi sposoben fizičnega napora...

8. Ali je teh poškodb veliko?

Ja, slike iz prve strani so del vsakdanjosti v zobni ambulanti.

9. Približno koliko časa moramo kaditi, da se pojavijo težave?

Zabarvanje zob se pojavi že po nekajmesečni uporabi, prvi znaki parodontalne bolezni, umik dlesni, pa v nekaj letih. Običajni prvi znak parodontalne bolezni, krvaveče dlesni, pri kadilcih izpade, ker nikotin v tobaku skrči žile zaradi česar bolna dlesen ne krvavi, vendar ni zato nič manj bolna, kadilci le težje in kasneje opazijo, da imajo težavo. Kasneje kot težavo opazimo, večja škoda se zgodi na tkivu, težje je zdravljenje in večja možnost neuspeha.

10. Katera je najpogostejša težava?

Zabarvanje zob, vendar temu neizogibno sledijo tudi ostale zgoraj opisane, če s kajenjem ne prenehamo.

Hvala za odgovore.

Taja Oderlap, 6.a

PASIVNO KAJENJE

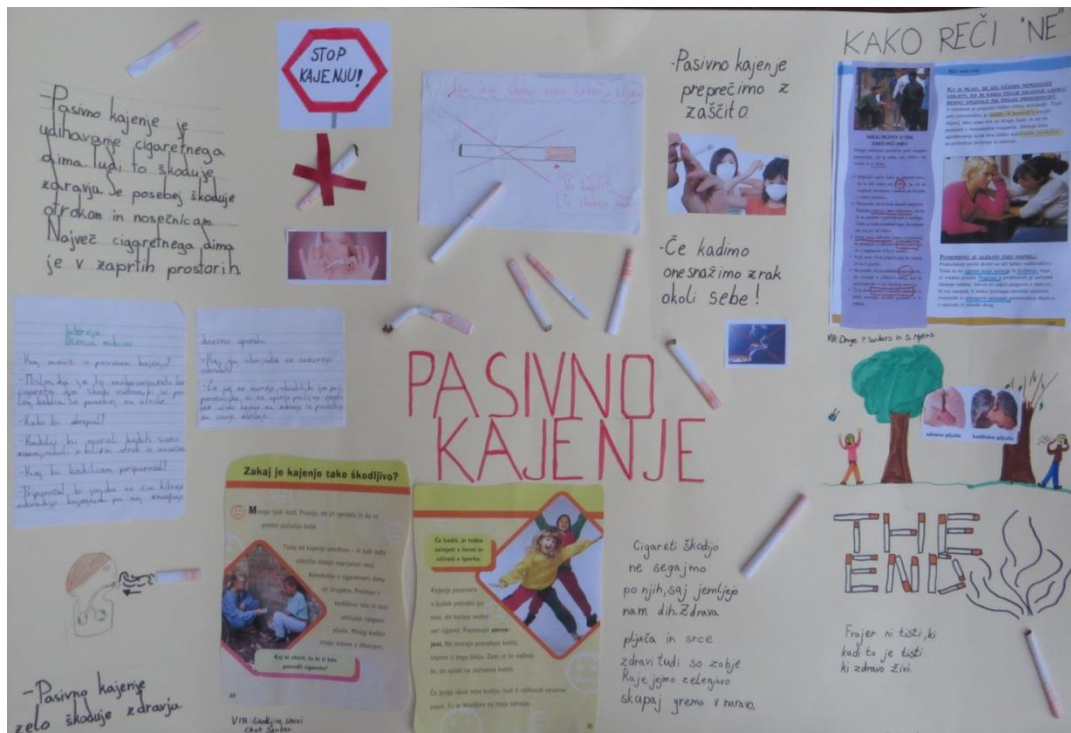
Kajenje,
ta vaša brezvezna razvada,
potrata denarja,
boljša bila bi še čokolada!

To je res vaša življenska napaka,
vsak od kadičev se zdaj naj vpraša!
Je vredno prižgati si zvitek tobaka?
Vsaka stvar cigareto prekaša!

1, 2, 3 pa ga več ni,
otrok pa ob tem pasivno trpi!
Zato odrasli le pamet v roke,
cigareti so slabi in grozni za otroke!

Radi imejte svoje življenje,
naj ne uniči ga neumno kajenje!
Cigarete hitro v smeti,
naj se iz vaših ust nič več ne kadi!

Neja Obretan, 5.a

Plakat o pasivnem kajenju sta izdelali Klara Piko in Liza Polenik, 5.a

KADILCI

Vsak dan prepolne čakalnice kadičev so,
zdravje odhaja, bolezen prihaja.
Kajenje zdravo ni, lahko hitro zbolíš
in na pljučih raka dobiš.

Umazani in rumeni so zobje,
zadah preveč smrdi,
zato nihče se noče približati jim.
Mnogi prijatelji odšli so stran,
saj zakajen dom ni bil njihov plan.

Na svetu še vedno jih veliko kadi,
a ne zavedajo se,
kako nevarno res to je.
Starši, cigareta v avtu res ni hit,
mi otroci lahko zbolimo vsak hip.

Mamice, nosečnice, to res prav ni,
zaradi tega se dojenček lahko bolan rodi,
tudi mamico prehitro izgubi.
Nikar zasvojeni s cigaretami
ne bodite tako,
raje soncu in naravi predajte telo.

Daj, človek, poslušaj že to svoje srce,
saj kajenje res nevarno je,
tvoje zdravje preveč ogroža se.

Dim škodi vsem nam,
šolarji na ves glas vzklikamo vam:
»Dajte že končno cigarete stran!!!«

KADILCI

Kaditi zelo nevarno je,
saj marsikdo od tega umre.

Rak, rumeni so zobje,
večina tega sploh ne ve.

Zadah tako grozen je,
da nihče noče približati se.
Ljudje pa tako odvisni so,
da prenehati ne morejo.

Pljuča pa vedno bolj siva,
grda so,
ljudje vedno slabše dihati zmorejo.
Po žilah zdrava kri ne teče več,
kajti dima cigaretnega je preveč.

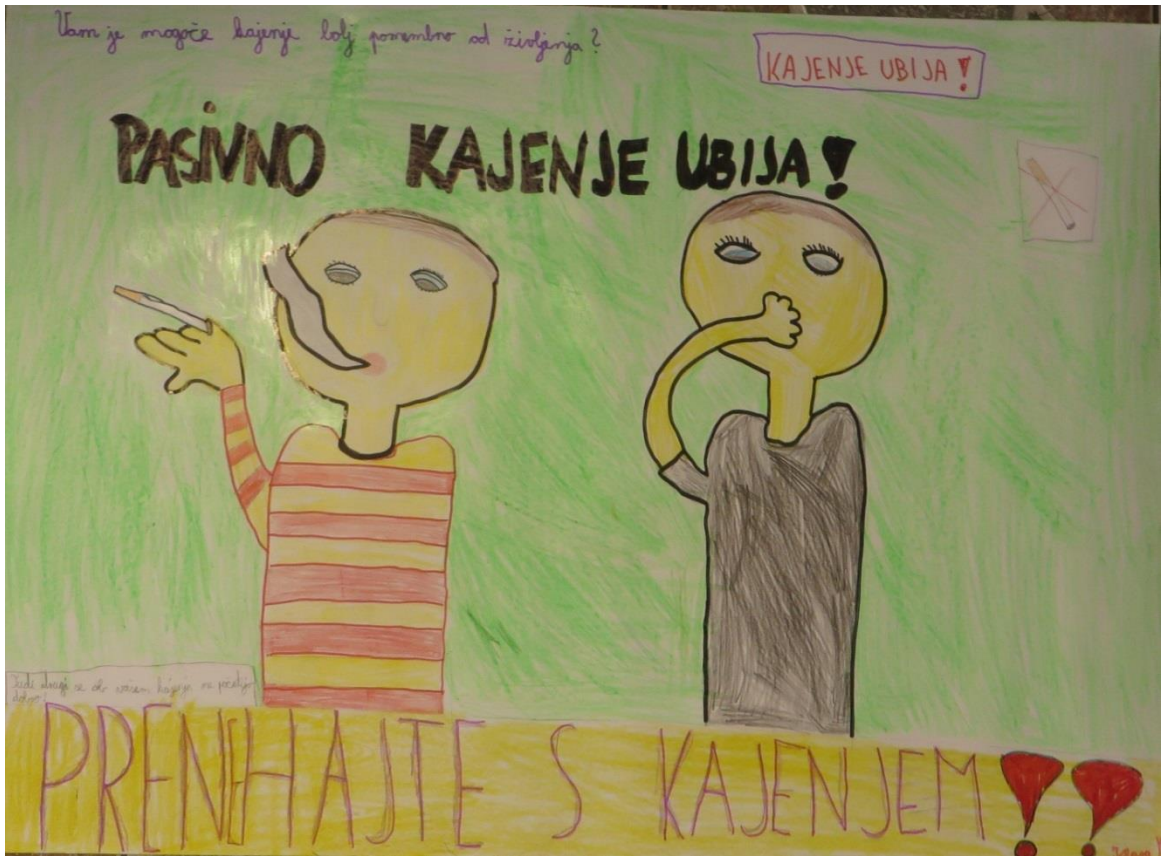
Dim zasegel vaše bo telo
in s sabo smrt privlekel bo.
Dim postal bo vaš gospodar,
če za zdravje vaše ni vam mar.

Kadilcev pa zmeraj več na svetu je,
zato če kadiš: »Prenehaj že!!!«

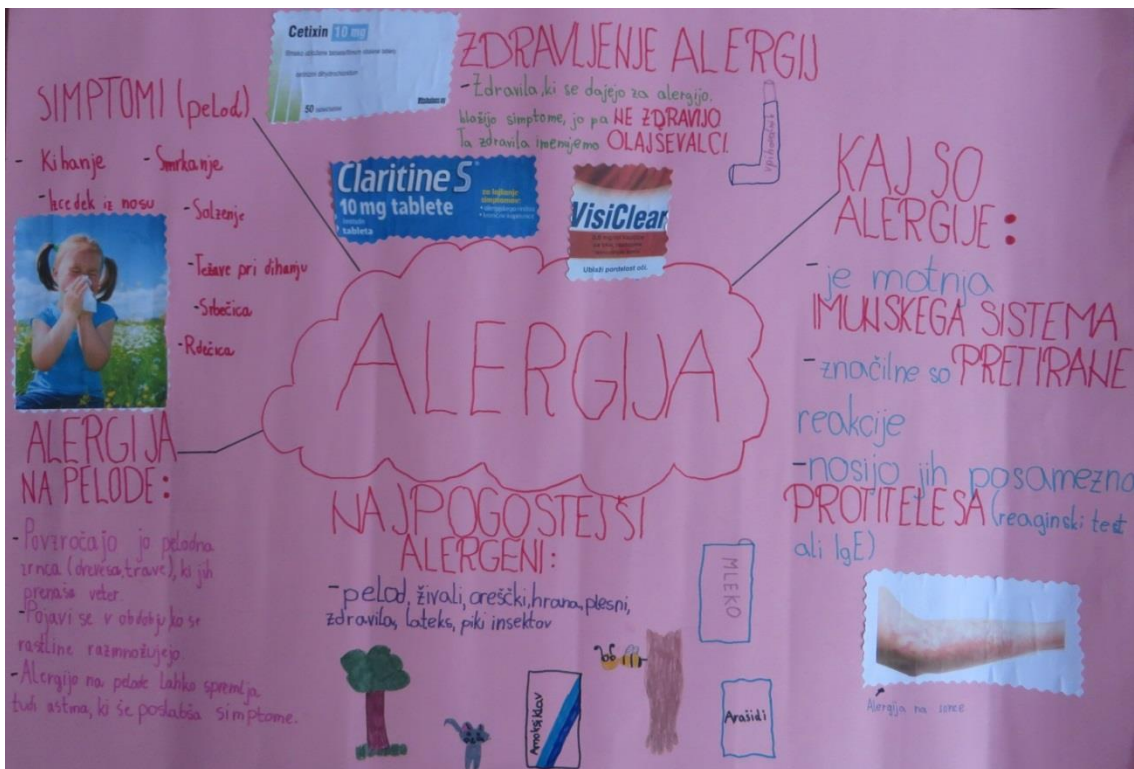
Matevž Rednak, 7.a

Plakat Kajenje ogroža zdravje sta izdelala Aljaž Kunc in David Pečnik.

Urška Mlinar, 2.a in Klara Mlinar, 5.a

Plakat o alergijah sta pripravili Gaia Gorza in Ela Vidovič, 5.a

KOLO NESKONČNOSTI

KOLA
 SEDIŠ
 GRE TER OKOLI TER LENO IN DESNO
 TER ČE NA KAKŠNO LOKUSO
 TO PA HITRO POSTANE
 DE TO TUDI STRESKO
 S HLEBNA MASAZA
 TE PREVAJA IN KO

Vita Fajt

PEDALA HITRO, KOLO
 PRISPEŠ TUDI
 Z NJIM LAHKO
 PRIZGE NITRO
 LITNO. LAHKO
 IN ČE NEUS
 LAHKO
 POTISKAŠ
 IN ČE NEUS
 POTISKAŠ
 IN ČE NEUS
 POTISKAŠ

BIL SEM RAZOČARAN

Na svetu je več sil. Ena izmed njih je veselje. To je zelo močno čustvo, poleg ljubezni. Ker pa človeštvu in vsem živim bitjem ni bilo namenjeno, da so ves čas srečni, sta bila ustvarjena žalost in razočaranje.

Razočaranje, razočaranje ... Kakšen bi bil svet brez tebe: ljudje se veselo sprehajajo po ulicah, se smehljajo, objemajo ... Vojne in preprirov skorajda ne bi bilo na svetu ...

Ampak NE. Razočaranje je in bo ostalo. Kaj je razočaranje? To je občutek, ko te vsi prijatelji zapustijo, vsi, ki so kdaj ljubili, jih ni več. Kot, kot bi nekdo, ki ga zelo dobro poznaš, dvignil nož nad tabo, ti pa si vklenjen in ne moreš ničesar storiti. Nato te z nožem zabode naravnost v srce. Izgubiš dih. Potem te zadene še enkrat, čisto tako za zabavo. Ti pa skoraj mrtev ležiš pred njim in ne rečeš nobene ... Samo še solza polzi iz tebe.

Ali imaš tudi ti tak občutek? Jaz ga večkrat imam. Samo po navadi nož zaide v prazno, a me kljub temu oplazi. Rana, ki mi jo je nož zadal, boli, nato se zaceli, a v spominu še vedno ostane.

Bilo je nekega spomladanskega jutra. Sonce je že zjutraj močno sijalo. »Super,« sem si mislil. Bil je lep dan in zadnji mesec pouka. V šoli mi gre kar dobro: trojke, včasih tudi štirice (če se učim). Mojemu najboljšemu prijatelju je ime Žan in je odličnjak. Večina sošolcev iz našega razreda ga kliče piflar. Jaz ne. Ne razumem, zakaj bi ga, saj ga to spravi v slabo voljo. Čeprav ima malo prijateljev – samo mene – nikoli ni iskal drugih. Tistega dne pa se je vse spremenilo.

Prispem v šolo. Vidim Žana in se mu približam. Z veseljem v očeh ga pogledam. Nekaj je narobe. Nato mi reče: »Tomaž, oprosti, zelo mi je žal.« Ne vem, o čem govori. Potem pove: »Danes pišemo kemijo.« Otrpnem, on pa stoji brez sramu ali občutka krivde. Več kot dva tedna namreč nisem bil v šoli, ker sem bil bolan. Kemija zame ni lahka. Nisem vedel, da jo tisti dan pišemo.

»Pa še včeraj sva se pogovarjala. Se nisi spomnil?« rečem, on pa zbeži. Super. Napoči čas za kemijo. V razred vstopi učiteljica, moja najhujša nočna mora, in razdeli teste. Ura teče in se konča, jaz pa oddam prazen list. Naslednja ura je slovenščina (2-krat super). Še vedno me je strah kemije. Malo si le oddahnem, ker bomo dobili teste šele naslednji teden ...

Takrat pa stopi v razred učiteljica za kemijo.

»Dobra novica,« reče, »sem že popravila teste.«

Srce se mi ustavi.

»Ne! Ne!« mi bobni v glavi. »Ni mogoče!«

Nato dobim prisluženo nezadostno oceno.

Žan nad mano zavihti nož.

To še ni vse. Učiteljica na glas spregovori: »Tomaž, edini si pisal nezadostno.« In mi nakoplje še večjo sramoto.

Nož z veliko hitrostjo proti meni drvi.

Konec pouka se vsi zberejo okoli mene in slišim jih, kako mi govorijo: enkar, slabič ... Besede me ne ganejo. Nato pa eden spregovori: »Kako je lahko Žan tvoj prijatelj?« On pa stoji poleg, a ni na moji strani.

Nož se vame zapiči točno nad srcem. Boli.

Končno Žan spregovori: »Tomaž, nikoli nisem bil tvoj prijatelj in nikoli ne bom.«

Nož prereže moje rebro.

Padem na tla. Konec je. Uspelo mu je, ubil me je. In nato vsi zbežijo.

Nož me je zabodel, a glej ga zlomka, srce je zgrešil.

Kaj je zdaj to? Nisem mrtev? Ne. Fant stoji pred mano. Žan osebno mi zre v oči. »Oprosti, Tomaž,« pravi. »Nesramen sem bil. Prosim, odpusti mi. Nasedel sem jim. Hotel sem, da bi me sprejeli v svojo družbo. Ugotovil pa sem, da ne potrebujem takih prijateljev, saj imam tebe.«

Nož je izruvan. Živ sem in Žan me zdravi.

Vstane. Zjočeva se.

»Popravlil bom napako,« slišim Žana. »Naučil te bom.«

In res je bilo tako. Kemijo sem popravil, rana se je zacelila, srečen sem, a dogodek mi je vendarle ostal v spominu.

Matic Vrhnjak, 9. a

ISKRENJE

Vsak dan, dan na dan
srce močno razbija
ter vso ljubezen vpija.

Vnela se je iskrica v njenih očeh,
ki kot čudovit plamen so zažarele
in si njega zaželele.

Saj on sladko se nasmiha,
so njegove oči svetleče
in misli žareče.

Iskra preskoči v njegove oči,
zagledal lepoto je in ljubezen,
oči so zasijale
in ustnice se prešerno nasmejale.

Vita, Urška, Johana, 8. r.

Manca Kogelnik, 4.b

ZIMSKA ZMEDA

Jutri bo sredo,
to je prava beda,
saj zunaj zima je bleda,
na cesti veliko je leda.

Drevesa polna so snega,
čeprav sončna je naša lega,
snežinke z neba spet letijo,
da vas nam pobelijo.

Snega je zelo veliko,
kot za na sliko
veliko kot piko,
zato vlada vsesplošna zmeda.

Ana, Liza, Nina, 8. r.

Eva Veršnik, 4.b

ČRNA

Črna je majhna, majhna.
Na hribu smučišče,
v dolini igrišče.
Vsako jutro ptičk čivkajo
in na vasi jutro prebude.
Zvečer lučke se prižgejo
in Črna zablesti,
ljudje na sprehod se podajo,
saj polni sreče in veselja so.

Jaka Kert., 6. a

Likovno snovanje: Nova podoba Črne na koroškem

**SODELOVALI SMO S ČLANI ČEBELARSKEGA DRUŠTVA ČRNA TER NASLIKALI
ZANIMIVE PANJSKE KONČNICE**

PETOŠOLCI SMO BILI NA VELENJSKEM GRADU

Ogledali smo si grad ter izdelali krono, šlem in meč.

TRETJEŠOLCI PA ŽE TAKO ZALJUBLJENI ...

Ljubezenska za dečke

Vame jih je bilo
kar deset: ✓

ena Ziva _____,

ena Lana _____,

ena Lara _____,

ena Vita _____,

ena Gabi _____,

ena Mia _____,

ena Daša _____,

ena Lara _____,

ena Iva _____,

in ena Mia _____.

Jaz pa sem bil ves čas
le v eno ~~Ziva~~ _____!
Ziva

Ah, kaj hočem:
takšno je življenje!

Po vzoru Borisa A. Novaka spesnil: Jabol Kravnik

Ljubezenska za deklice

Vame jih je bilo
kar deset:

en Žabi,
en Tai,
en Marcel,
en Urban,
en Žan,
en Liga,
en Matic,
en Urh,
en Sjaš,
in en Rene.

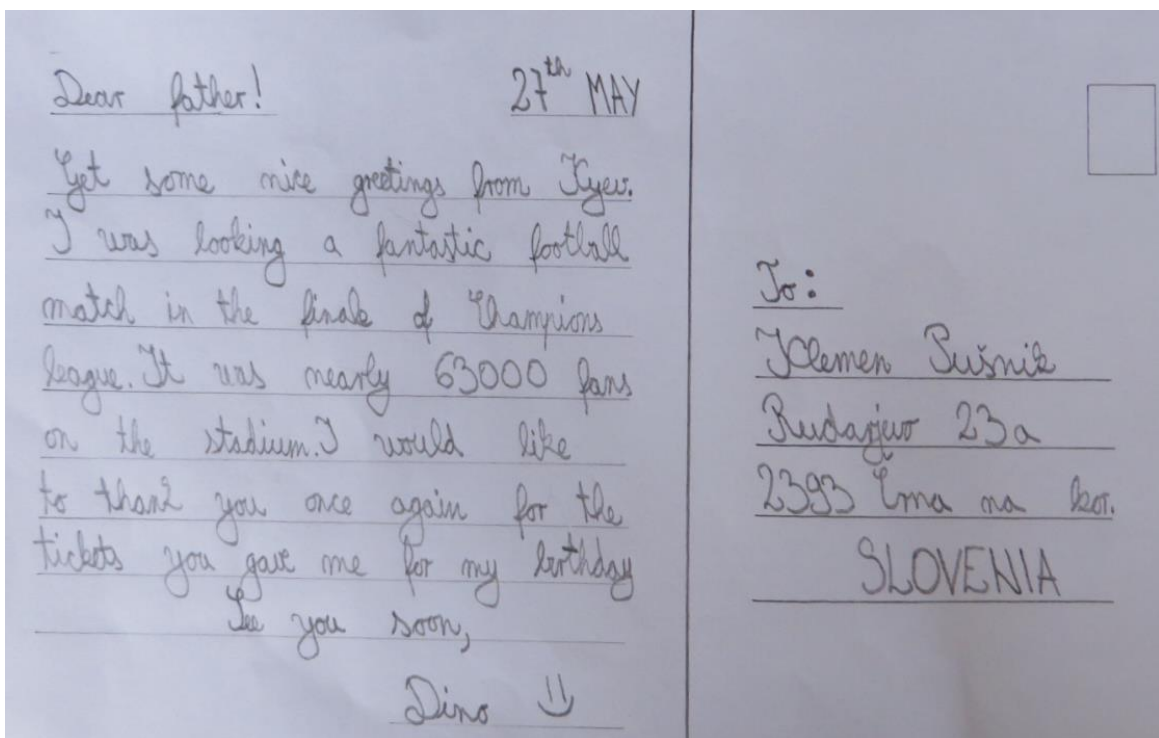
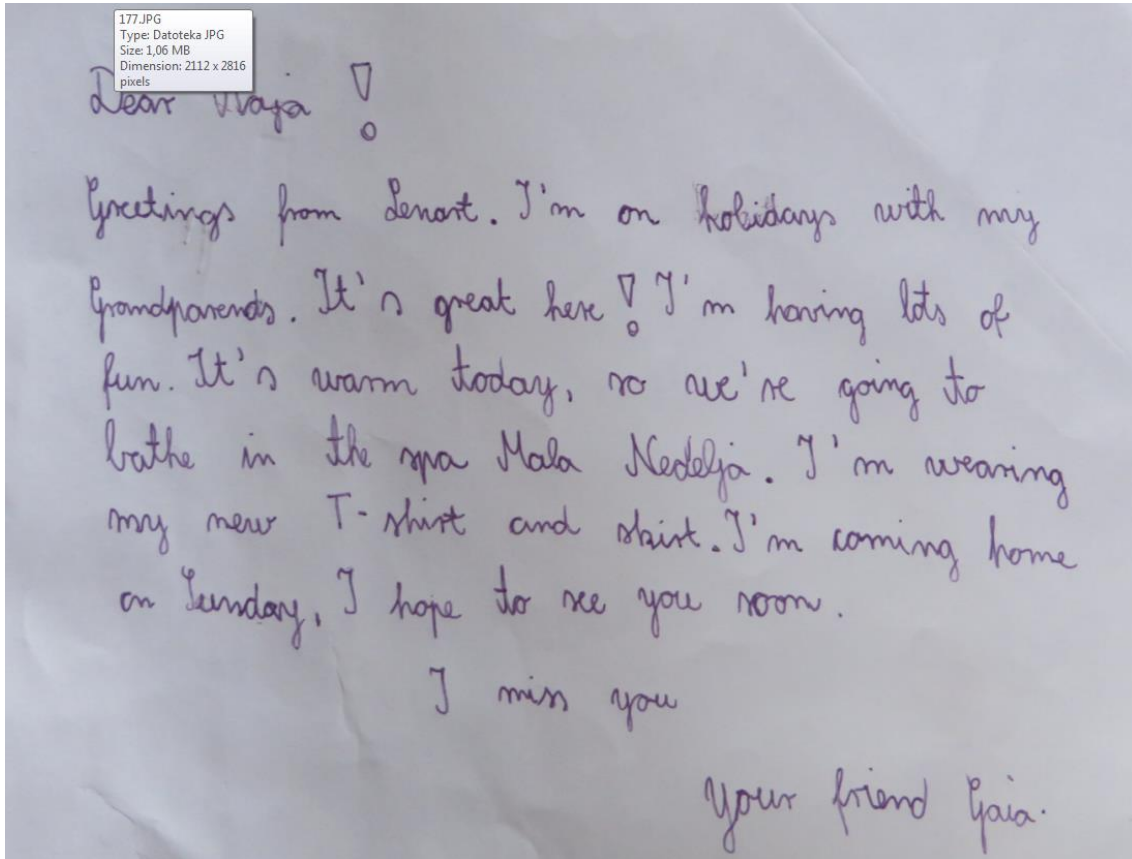
Jaz pa sem bila ves čas
le v enega Jakoba!

Ah, kaj hočem:
takšno je življenje!

Po vzoru Borisa A. Novaka spesnila: Živa

PISMA IN RAZGLEDNICE OD DALEČ

13th March

Hi mama!

London is a big city.

I was on the London
eye and I see big ben.

It is sunny.

Have a nice
day. Alisa

Lubina Ardarović

Podpeca 37

2393 Ćrna na Kor.

Slovenia

Hello!

I'm writing this the Veliki
castle. I'm here with my class.

We could see the castle and
make a helmet. We are

having a lot of fun, because
it is sunny **and** warm.

I was eating a sandwich and
juice. We are having a lot

of fun, so I invite you
to see the castle yourself.

With love

Klara Piko

Grandma Jožica

Koprivna 33

2393 Ćrna na Kor.

Slovenija

KAKO JE, ČE JE TEDEN POPOLN?

My perfect week

On Mondays
I play the guitar.

On Tuesdays
I go skiing.

On Wednesdays
I play with my friends.

On Thursdays
I go swimming.

On Fridays
I play computer games.

On Saturdays and Sundays
I watch TV.

That's my perfect week.

46

Jaka Mencinger

My perfect week

On Mondays
I go skiing.

On Tuesdays
I play with friends.

On Wednesdays
I go swimming.

On Thursdays
I ride my bike.

On Fridays
I play computer games.

On Saturdays
I watch TV.

On Sundays
I sleep.

That's my perfect week.

Eana Taker 9. br

LUTKOVNI TABOR

Spet smo se udeležili dvodnevne lutkovnega tabora v Žerjavu. Imeli smo se lepo, vadili smo vloge, se igrali in družili ob socialnih in športnih igrah.

Pogled za kulise.

KATERA JE PA TVOJA NAJLJUBŠA KNJIGA?

MOJA NAJLJUBŠA KNJIGA

Moja najljubša knjiga je Trije prašički. V tej knjigi nastopajo volk in trije prašički. Vsak od prašičkov si zgradi svojo hiško. Dvema prašičkoma volk hiško takoj odpikne, tretji pa naredi varno in trdno hiško. Hiško volk ne more podreti. Ta knjiga mi je zelo všeč in sem jo že velikokrat prebrala.

Alina Uoler, 2. r

PRAVE ŠIVILJE IN KROJAČI

Iz starih majic smo si naredili eko vrečke, ki jih bomo uporabili ali za v trgovino ali pa za na plažo.

KAJ VSE SMO SE NAUČILI V DRUGEM RAZREDU?

Kaj sem se naučila v drugem razredu?

Naučila sem se vse pisane črke. Neža

Naučil sem se ločevati odpadke. Ural

Naučila sem se pravilno napisati razglednica. Alisa

Zdaj vem katera hrana je za mač in katera je za rast. Jošt

Naučila sem se lepše pisati. Nana

Naučila sem se brskati v

kolebnico. Urška V drugem razredu

sem se naučila računati do sto.

Lara

Naučil sem se pisati
povedi. Jure Zdaj znam
dobro brati. Irena

Letos sem se naučila

saditi do sta. Nita

Naučila sem se naštetih praznikov.

Alina

Naučila sem se opisati

svoj prosti čas. Vito.

Naučila sem se delati

sadna nabudala. Vanja

Učec mi je da znam

brati vremenske napovedi. Zan

Naučil sem se tiskati. David

Zelo dobri prijatelji, učenci prvega in osmega razreda. Starejši so res pravi zaščitniki mlajših.

Obiskal nas je Pasavček.

Ljudska : Palček

Stara žena si je želela otroka, malega kot palec.
Želja se ji je uresničila. Dobila je otroka, majhnega
kot palec.

Ko je bil star dvanajest let, ga je poslala v gozd
nabirat gobe za obed. Palček je zaspal na kačji gobi.
Pozno ponoči ga je zbudil tolovaj, ki se je spotaknil
ob gobo. Palček se ni prestrašil. Kaj me brcaš, je rekel
Palček. Toloraj ni videl nikogar. Nato je prišel še
drugi tolovaj, ampak nikogar ni videl. Ko je Palček
prizgal vžigalico, sta ga tolovaja videla. Vprašala sta,
če bi bil njun pomagač.

Zmenili so se, da bodo ukradli konja. Palček je kričal
mladega ali starega. Toloraja sta mu vedno bolj govorila,

Stoja Tomše 4. 6.

BRALNA NOČ NA OŠ ČRNA NA KOROŠKEM

Na 26. april je na naši šoli potekala bralna noč. Ta je namenjena učencem, ki radi pozno v noč berejo pustolovske in detektivske knjige, romane, stripe, poezijo ...

Ker letos mineva 100. obletnica smrti Ivana Cankarja, pomembnega slovenskega pisatelja, dramatika in pesnika, smo večer namenile spoznavanju njegovega življenjepisa in del, ki jih je pisal za otroke in mladino.

Bralne noči se je udeležilo deset učenk, ki obiskujejo 7. do 9. razred.

Naša knjižničarka je v uvodnem delu prebrala znano Cankarjevo delo Pehar suhih hrušk, sama pa vsem dobro znano črtico Skodelica kave.

Učenke so raziskale življenje in delo Ivana Cankarja, nastala sta dva zanimiva plakata, ki sta na ogled v knjižnici.

Po večerji, okoli pol desete ure zvečer smo se lotile branja svojih knjig. Johanca se ni dala in je brala do dveh zjutraj, ostale je spanec vzel le malo pred njo.

Ana pa je bila najhitreje pokonci in je začela listati po knjigi že ob pol šestih zjutraj, kmalu so se ji pridružile še ostale. Brale smo do pol devetih, nato smo si privoščile zajtrk, pospravile svoje ležišča in se ob 10. uri odpravile na prvomajske počitnice.

Tadeja Forjan in Vesna Burjak

BRALNA ZNAČKA ZA STARŠE IN STARE STARŠE

V želji, da bi otroke spodbudili k branju in jim pomagali pri iskanju pomena branja, jih vzgojili v vseživljenjske bralce, smo letos prvič k branju povabili tudi njihove starše in stare starše. Za njih smo organizirali bralno značko. Kar nekaj staršev in starih staršev se je odzvalo. Bralno značko so usvojili tako, da so prebrali vsaj dve knjigi s priporočilnega seznama, na zgibanko zapisali prebrani knjigi, ju ocenili in nam zaupali zakaj sta jim bili všeč. Na zadnji strani zgibanke je bil prostor, kamor so lahko zapisali tudi kakšen svoj predlog za branje.

Tako so v branje priporočili:

JUHANT, Marko: Varuh otrokovih dolžnosti

ČUDEŽNI VRT: Zgodbe in pesmi s podobami Jelke Reichman

MILČINSKI, Fran: Ptički brez gnezda

INGOLIČ, Anton: Gimnazijka

SELIŠKAR, Tone: Bratovščina Sinjega galeba

PREŽIHOV, Voranc: Solzice; Boj na požiralniku

PALACIO, R. J.: Čudo

LINDGREN, Astrid: Ronja, razbojniška hči

BEVK, France: Pestrna; Pastirci

V upanju, da se drugo leto še več staršev in starih staršev odloči za branje, smo ob koncu šolskega leta pripravili prireditev, na katerega so bili povabljeni vsi. Na srečanje smo povabili go. Dragico Haramija, predsednico društva Bralna značka in profesorico na Pedagoški fakulteti v Mariboru, ki je pohvalila našo pobudo, poudarila, kako je pomembno, da odrasli otrokom dajemo dober zgled tudi pri knjigah in nam zaupala, kakšna je za njo dobra knjiga. Sledili so nastopi naših učencev, ob koncu pa je ravnateljica podelila bilten Moj domači kraj Črna na Koroškem učencem, ki so ga ustvarili. Namen srečanja je bil tudi druženje, zato smo se po koncu prireditve ob sproščenem pogovoru posladkali z domačimi piškoti in odličnim melisinim sokom.

Govor predsednice društva Bralna značka in profesorice na Pedagoški fakulteti v Mariboru, dr. Dragice Haramija.

Učenci, ki so bili soustvarjalci biltena Moj domači kraj Črna na Koroškem, so le-tega prejeli v spomin.

PROJEKT ZDRAV DIH ZA NAVDIH

V okviru projekta Zdrav dih za navdih smo skozi šolsko leto pisali pesmi in zgodbe o pasivnem kajenju in alergijah, izvedli intervjuje, napisali dramske prizore. V mesecu maju pa smo odšli na slavnostno podelitev odličij.

Prejeli smo dve zlati trstiki (Klara Piko in Liza Polenik za plakat Pasivno kajenje ter Ela Vidovič in Gaia Gorza za plakat Alergije), pet srebrnih trstik (Taja Oderlap za dramski prizor in intervju z zobozdravnico, Lena Lupša za pesmico o alergijah, Aljaž Kunc in David Pečnik za plakat Kajenje ogroža zdravje ter Maša Vračko za plakat Pasivno kajenje).

Prejeli smo tudi pet bronastih priznanj (Lana Vodovnik in Manca Čepin za intervju z medicinsko sestro, Dino Pušnik in Manca Lesjak za spis, Mija Rednak in Matevž Rednak pa za pesem).

LOVSKI TABOR

Petošolci smo odšli na dvodnevni lovski tabor na Ježevo.

Namen tabora:

- osnovno spoznavanje z naravo in zakonitostmi življenja v njej,
- teoretično in praktično spoznavanje divjadi in nelovnih vrst, ki živijo na našem področju,
- namen lova in načini izvajanja lova,
- seznanitev z osnovami samostojnega življenja v naravi.

Opazovali smo divjad, plezali na preže, poslušali oponašalce jelenjega rukanja, si ob tabornem ognju pekli hrenovke, prespali na lovski koči in jedli odlični srnin golaž. Lovci so nam pripravili nepozabno izkušnjo, za kar se jim še enkrat toplo zahvaljujemo.

ENTENTE FLORALE 2018

Občina Črna na Koroškem se je v letu 2018 vključila v mednarodno evropsko tekmovanje ENTENTE FLORALE za najlepši kraj v kategoriji vas do 5000 prebivalcev. Mednarodna komisija, ki so jo sestavljali člani iz desetih evropskih držav, je Črno obiskala 24. junija.

Tudi naši učenci so skupaj z uporabniki CUDV pripravili raznolike stojnice in kulturni program.

ZAKLJUČNA PRIREDITEV

Gledališka igra, ki so jo pripravili učenci iz OPB-ja.

Tudi ples je bil del zaključne prireditve.

Osrednji govor na zaključni prireditvi je imel gospod Borut Repanšek.

Gospod Repanšek je ob zaključku skupaj z gospo ravnateljico podelil priznanja učno najuspešnejšim učencem.

STEZICE

e-glasilo OŠ Črna na Koroškem

Gradivo so prispevali: učenci in delavci OŠ
Črna na Koroškem

Urednica: Vesna Burjak

Slika na naslovnici: Taja Oderlap, 6.a